Załącznik nr 3
do wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego dra Wojciecha Szydło

dr Wojciech Szydło

AUTOREFERAT
przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych albo artystycznych, w szczególności osiągnięcia, o którym mowa w art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2018 r. poz. 1789)

Spis treści

1. Informacje ogólne 3
1.1. Imię i nazwisko habilitanta 3
1.2. Dyplomy i stopnie naukowe habilitanta 3
1.3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu habilitanta w jednostkach naukowych 3
2. Osiągnięcie naukowe habilitanta wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2017 r. poz. 1789) 4
2.1. Tytuł osiągnięcia naukowego habilitanta 4
2.2. Autor, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy 4
2.3. Omówienie celu naukowego pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania 4
3. Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze habilitanta 10
3.1. Osiągnięcia naukowo-badawcze przed uzyskaniem stopnia doktora 10
3.2. Osiągnięcia naukowo-badawcze po uzyskaniu stopnia doktora 11
3.2.1. Publikacje naukowe 11
3.2.2. Publikacje w bazie Web of Science oraz Indeks Hirscha 30
3.2.3. Redakcje naukowe publikacji książkowych wieloautorskich 31
3.2.4. Projekty badawcze 31
3.2.5. Wygłoszone referaty na konferencjach krajowych i zagranicznych 34
3.2.6. Recenzje wydawnicze publikacji naukowych 35
3.2.7. Zagraniczne wyjazdy naukowo-badawcze 35
4. Działalność dydaktyczna habilitanta oraz działalność w zakresie sprawowanej przez niego opieki naukowej 35
4.1. Działalność dydaktyczna 35

4.2. Działalność na rzecz rozwoju kadry naukowej 36
4.3. Sprawowanie opieki naukowej nad studentami 36
5. Działalność habilitanta na polu organizacji i popularyzacji nauki 37
5.1. Działalność organizacyjna 37
5.1.1. Organizacja konferencji, seminariów i warsztatów naukowych 37
5.1.2. Inna działalność organizacyjna na rzecz społeczności akademickiej 37
5.2. Działalność popularyzująca naukę 38

1. Informacje ogólne

1.1. Imię i nazwisko habilitanta

Wojciech Szydło

1.2. Dyplomy i stopnie naukowe habilitanta

- Dyplom doktora nauk prawnych, specjalność prawo cywilne

  21 kwiecień 2008 roku - uchwała Rady Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego o nadaniu stopnia naukowego doktora nauk prawnych, w specjalności prawo cywilne oraz uchwała o wyróżnieniu obrony rozprawy doktorskiej
  dysertacja pt. *„Reprezentacja Skarbu Państwa w zakresie gospodarowania nieruchomościami"*
  promotor: prof. dr hab. Edward Gniewek (Uniwersytet Wrocławski)
  recenzenci: prof. dr hab. Piotr Machnikowski (Uniwersytet Wrocławski)
  prof. dr hab. Ryszard Mikosz (Uniwersytet Śląski)

- Dyplom magistra prawa, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego

  25 maj 2004 roku - egzamin dyplomowy
  praca magisterska pt. *„Zasady obrotu nieruchomościami pomiędzy Skarbem Państwa a jednostkami samorządu terytorialnego"*
  promotor: prof. dr hab. Edward Gniewek

1.3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu habilitanta w jednostkach naukowych

- od 1 października 2008 roku do dzisiaj - adiunkt w Zakładzie Prawa Cywilnego i Prawa Międzynarodowego Prywatnego, Instytut Prawa Cywilnego, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego.

- od 1 listopada 2011 roku do 31 maja 2015 roku - adiunkt w Wyższej Szkole Bankowej we Wrocławiu

2. Osiągnięcie naukowe habilitanta wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2017 r. poz. 1789)

2.1. Tytuł osiągnięcia naukowego habilitanta

Autorstwo monografii naukowej
pt. „**Polskie organy regulacji sektorowej jako instytucje prawa prywatnego**".

2.2. Autor, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy

Wojciech Szydło, Polskie organy regulacji sektorowej jako instytucje prawa prywatnego, Wrocław 2019, Oficyna Prawnicza, ISBN 978-83-62832-17-0

2.3. Omówienie celu naukowego pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

Monografia pt. „***Polskie organy regulacji sektorowej jako instytucje prawa prywatnego***" jest teoretycznoprawną analizą, która dowodzi, że instytucja polskich organów regulacyjnych może być rozpatrywana nie tylko z punktu widzenia prawa publicznego, ale również w określonym zakresie z punktu widzenia prawa prywatnego. Celem monografii habilitacyjnej było zidentyfikowanie oraz dokonanie analizy tych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacji sektorowej (organów regulacyjnych), które *de lege lata* mają lub które potencjalnie mogą mieć charakter prywatnoprawny, a więc które - w świetle konwencjonalnie przyjmowanych kryteriów podziału prawa na prawo publiczne i prywatne - mogą być obecnie (*de lege lata*) lub mogą w przyszłości (tj. po dokonaniu ewentualnych zmian legislacyjnych w prawie polskim) zasadnie kwalifikowane jako mające charakter prywatnoprawny. Organami regulacji sektorowej objętymi przedmiotem zainteresowania w pracy były: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) oraz Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (Prezes UTK), zaś analizowanymi w monografii elementami instytucji prawnej tychże organów są przede wszystkim: realizowane przez te organy interesy (tj. interesy publiczne i prywatne), określone prawne formy działania tych organów, zarówno w sferze zewnętrznej jak i wewnętrznej tych organów (np. umowy, czynności prawne jednostronne, działania faktyczne), a także ich forma organizacyjnoprawna. „Instytucja prawna polskich organów regulacyjnych" została zdefiniowana, po pierwsze, jako zespół przepisów regulujących organizację i funkcjonowanie wymienionych organów regulacyjnych, po drugie, zespół działań wyznaczonych przez wspomniany wyżej kompleks przepisów oraz, po trzecie, osoby działające w oparciu o wzmiankowany wyżej kompleks przepisów (osoby pełniące funkcję organów regulacyjnych, pracownicy oraz funkcjonariusze tych organów).

Analizy wskazanych elementów instytucji polskich organów regulacyjnych w monografii dokonałem w dwóch zasadniczych płaszczyznach normatywnych, a mianowicie w płaszczyźnie *de lege lata*, uwzględniającej aktualny stan oraz kształt przepisów prawa polskiego, oraz w płaszczyźnie potencjalnej przestrzeni regulacyjnej dozwolonej i otwartej dla polskiego ustawodawcy w świetle przepisów prawa Unii Europejskiej. W ramach tej drugiej z wymienionych płaszczyzn zidentyfikowałem i przeanalizowałem te elementy instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych, które polski ustawodawca – opierając się w tym względzie na wynikającej z prawa unijnego zasadzie autonomii instytucjonalnej państw członkowskich – ma prawo potencjalnie ukształtować jako elementy mające charakter prywatnoprawny.

W ramach dokonywanej analizy poszczególnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych *de lege lata* mających lub w świetle prawa unijnego mogących mieć charakter prywatnoprawny, szczególną uwagę poświęciłem problematyce sądowej kontroli legalności i prawidłowości ustanawiania oraz implementowania tychże prywatnoprawnych elementów, która może być sprawowana przez bardzo różne sądy i trybunały, w tym przez polskie sądy powszechne i administracyjne, przez Trybunał Konstytucyjny oraz przez sądy unijne, w tym przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). Dotyczy zaś zarówno tego, czy polski ustawodawca kształtując legislacyjnie prywatnoprawne elementy instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych czyni to w zgodzie z Konstytucją RP oraz z normami prawa unijnego (w tym zakresie sądową kontrolę sprawują, odpowiednio, Trybunał Konstytucyjny oraz sądy unijne), jak też tego, czy działania prawne podejmowane przez same organy regulacji sektorowej pozostają w zgodności z normami prawa polskiego lub ewentualnie prawa unijnego (w tym zakresie sądową kontrolę sprawują sądy powszechne oraz sądy administracyjne).

Z dokonanej przeze mnie analizy wynika, że w zakresie, w jakim w ramach instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych występują określonego rodzaju elementy prywatnoprawne oraz, jako warunek kumulatywny, w zakresie, w jakim przepisy prawa normujące instytucję polskich organów regulacji sektorowej spełniają kryteria przynależności do prawa prywatnego (przyjęte w sposób konwencjonalny na użytek tej pracy), to w tym też zakresie (i tylko w tym zakresie) polskie organy regulacji sektorowej mogą być zasadnie kwalifikowane jako instytucje prawa prywatnego, aczkolwiek nie tracąc bynajmniej w tym samym zakresie swojej równoległej kwalifikacji jako instytucji prawa publicznego. Swojej kwalifikacji jako instytucji prawa publicznego polskie organy regulacji sektorowej nie tracą tym bardziej w tych swoich zakresach, w których w ogóle nie występują elementy prywatnoprawne i w których organy te są regulowane wyłącznie prawem publicznym. Można zatem powiedzieć, że podczas gdy polskie organy regulacji sektorowej są zawsze podmiotami prawa publicznego, o tyle w pewnych ściśle określonych zakresach swojego statusu prawnego oraz swojej działalności, tzn. w zakresie pewnej części reżimu prawnego, któremu podlegają, polskie organy regulacji sektorowej są jednocześnie (równolegle) instytucjami prawa publicznego oraz prawa prywatnego.

Analiza prywatnoprawnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacji sektorowej była celem pierwszoplanowym i bezpośrednim mojej monografii habilitacyjnej, ale nie była jednakże celem samym w sobie. W istocie bowiem istotne dla mnie były pewne bardziej dalekosiężne cele, jak: dokonanie wartościowania analizowanych elementów prywatnoprawnych, ocena ich rzeczywistej lub potencjalnej przydatności dla osiągania celów regulacji sektorowej, w tym zwłaszcza w porównaniu z publicznoprawnymi elementami

instytucji organów regulacyjnych, a także przedstawianie w związku z tym pewnych rekomendacji pod adresem polskiego ustawodawcy oraz podmiotów stosujących przepisy prawa składające się na instytucję prawną polskich organów regulacyjnych. Ważnym celem niniejszej monografii było również uświadomienie, jak ogromną, a jednocześnie niedocenianą rolę odgrywa prawo prywatne w reżimie prawnym oraz w praktycznej działalności polskich organów regulacyjnych, nadto że bez obecności prywatnoprawnych elementów instytucja prawna polskich organów regulacyjnych w zasadzie nie mogłaby istnieć ani prawidłowo funkcjonować.

W czynionych rozważaniach nie zanegowałem bynajmniej twierdzenia, że polskie organy regulacji sektorowej są w pierwszym rzędzie instytucjami prawa publicznego i że to właśnie elementy publicznoprawne stanowią o istocie tych organów. Nie chciałem także niejako na siłę wykazywać, że z punktu widzenia osiągania celów regulacji sektorowej elementy prywatnoprawne w reżimie prawnym oraz w ramach instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych wykazują wyższość czy też większą przydatność w porównaniu z elementami publicznoprawnymi. Moim zamiarem badawczym było zwrócenie uwagi na ten dotychczas niedoceniany i nie analizowany w literaturze przedmiotu aspekt organizacji i funkcjonowania polskich organów regulacyjnych, jakim jest występowanie w tym zakresie elementów prywatnoprawnych, a także wskazanie na komplementarną i subsydiarną rolę tychże elementów prywatnoprawnych w osiąganiu zasadniczych celów regulacji sektorowej.

Analizy prywatnoprawnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych w monografii dokonałem zresztą niejako w aspekcie negatywnym, bowiem wykazałem, że w określonych zakresach omawianej instytucji elementy prywatnoprawne nie mogą czy też nie powinny się pojawiać. Byłoby to bowiem niezgodne albo z określonymi przepisami prawa polskiego lub unijnego albo też co prawda nie naruszałoby to prawa, ale byłoby niezasadne w świetle zasadniczych celów regulacji sektorowej. Wykazując zaś nielegalność lub niezasadność występowania elementów prywatnoprawnych w określonych zakresach instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych, dodatkowo podkreśliłem rdzenne publicznoprawne kontury instytucji prawnej polskich organów regulacji sektorowej, przyczyniając się w ten sposób do jeszcze pełniejszego i lepszego uchwycenia ich istoty.

Tytułowe określenie: „organy regulacji sektorowej jako instytucje prawa prywatnego" nie może być w żadnym wypadku traktowane jako przejaw wprowadzenia całkowicie odmiennego ujęcia czy też zupełnie odmiennej kwalifikacji prawnej omawianych organów niż aktualnie występujące w prawie pozytywnym i w doktrynie prawa, przy odrzuceniu ujęć dotychczasowych. Celem pracy było podkreślenie, że w ramach instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych występują nie tylko elementy typowo publicznoprawne (takie jak: realizowanie interesów publicznych, posługiwanie się publicznoprawnymi formami działania, posiadanie publicznoprawnej formy organizacyjnej), ale występują również *de lege lata* lub przynajmniej, jeżeli polski ustawodawca zdecydowałby się na to, mogą potencjalnie występować elementy prywatnoprawne (tzn. realizowanie interesów prywatnych, posługiwanie się prywatnoprawnymi formami działania, posiadanie prywatnoprawnej formy organizacyjnej). Co więcej, przepisy prawa normujące niektóre aspekty statusu prawnego lub działalności polskich organów regulacji sektorowej są lub mogą być kwalifikowane – w świetle konwencjonalnie przyjętych w tej pracy kryteriów – jako przepisy prawa prywatnego. Oznacza to, że w pewnych aspektach swojego statusu prawnego lub działalności polskie organy regulacji sektorowej podlegają *de lege lata* lub przynajmniej mogą potencjalnie podlegać (tzn.

jeżeli polski ustawodawca zdecydowałby się na to) reżimowi prawa prywatnego, niejako obok lub równolegle do obowiązującego je reżimu publicznoprawnego, uzyskując w tym zakresie status instytucji prawa prywatnego. Wszystko to niesie ze sobą konkretne konsekwencje prawne, w tym także związane z koniecznością istnienia sądowej kontroli legalności ustanawiania i implementowania prywatnoprawnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych.

Do tak zakreślonych celów badawczych niniejszej monografii dostosowałem jej formalną strukturę. I tak, w rozdziale pierwszym monografii dokonałem wstępnej i porządkującej analizy instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych. Po pierwsze przedstawiłem genezę i definicję polskich organów regulacji sektorowej. Następnie wychodząc od ogólnego pojęcia instytucji prawnej (będącego swoistym pojęciem-narzędziem) w rozdziale tym wykazałem, że polskie organy regulacji sektorowej stanowią tak rozumianą instytucję prawną, a także wskazałem na podstawowe elementy tej właśnie instytucji prawnej (w tym m. in. cele organów regulacyjnych, prawne formy działania tych organów oraz ich formę organizacyjnoprawną). W dalszej kolejności przypomniałem historyczne i współczesne przyjmowane w doktrynie prawniczej kryteria dokonywania podziału na prawo publiczne i prawo prywatne oraz wskazałem na te kryteria, które w niniejszej monografii są konwencjonalnie przyjęte jako mające służyć do wyróżniania w ramach instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych elementów prywatnoprawnych i publicznoprawnych oraz które jednocześnie służą do zidentyfikowania publicznoprawnego oraz prywatnoprawnego reżimu polskich organów regulacyjnych. W ostatniej części tego rozdziału przedstawiłem w sposób ogólny rolę, jaką odgrywa prawo prywatne w prawie regulacji sektorowej, w tym zwłaszcza wyraźne sprecyzowałem relację pomiędzy omawianą w niniejszej monografii problematyką prywatnoprawnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacji sektorowej a bardzo popularną w ostatnim czasie w doktrynie prawniczej (zwłaszcza zachodnioeuropejskiej) problematyką tzw. europejskiego regulacyjnego prawa prywatnego (*European Regulatory Private Law*).

Kolejne trzy rozdziały monografii poświęciłem analizie poszczególnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych, które *de lege lata* mają lub które potencjalnie mogłyby mieć charakter prywatnoprawny. I tak w rozdziale drugim zanalizowałem prywatnoprawne interesy realizowane w działalności organów regulacyjnych, w rozdziale trzecim prywatnoprawne formy działania organów regulacyjnych, zaś w rozdziale czwartym prywatnoprawną formę organizacyjną organów regulacyjnych. Elementy te zostały na potrzeby niniejszej monografii wybrane jako mające charakter najbardziej znamienny i reprezentatywny oraz będące w stanie w sposób najbardziej przekonujący wykazać tezę, że w ramach instytucji prawnej polskich organów regulacji sektorowej rzeczywiście występują lub mogą występować elementy prywatnoprawne i że w związku z tym polskie organy regulacji sektorowej w określonym zakresie są lub mogą być kwalifikowane jako instytucje prawa prywatnego. W ramach każdego ze wspomnianych wyżej trzech rozdziałów przedstawiłem najpierw dany relewantny element instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych (tj. realizowanych interesów, prawnych form działania, formy organizacyjnoprawnej) w sposób ogólny i modelowy, jako pewną teoretyczno-dogmatycznej konstrukcję prawną lub prawniczą. W dalszej kolejności szczegółowo zanalizowałem te konkretne elementy instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych, które w świetle konwencjonalnie przyjętych w tej pracy kryteriów, przedstawionych w rozdziale pierwszym monografii, mają lub mogą mieć charakter prywatnoprawny We wszystkich trzech wspomnianych rozdziałach w sposób bardzo staranny

odróżniałem płaszczyznę normatywną prawa polskiego obowiązującego *de lege lata* oraz tę płaszczyznę normatywną, w której polski ustawodawca przy stanowieniu przepisów prawa może się potencjalnie poruszać biorąc pod uwagę miarodajne w danym zakresie spraw przepisy prawa unijnego.

W rozdziale piątym monografii podjąłem problematykę sądowej kontroli legalności i prawidłowości ustanawiania oraz implementowania prywatnoprawnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacji sektorowej. W pierwszym rzędzie w rozdziale tym przeanalizowałem samą istotę sądowej kontroli jako takiej, zwracając uwagę na ustrojową rolę sądów i trybunałów oraz na funkcje sądowej kontroli sprawowanej w zakresie weryfikacji legalności lub prawidłowości (celowości) określonych aktów prawnych (generalnych lub indywidualnych) lub faktów życia społecznego. W dalszej kolejności skupiłem się na problematyce sądowej kontroli sprawowanej w omawianym zakresie przez następujące rodzaje sądów lub trybunałów: sądy powszechne, sądy administracyjne, Trybunał Konstytucyjny oraz sądy unijne, w tym Trybunał Sprawiedliwości UE. W przypadku każdego z wymienionych (rodzajowo lub indywidualnie) sądów lub trybunałów analizowałem to, w jakim zakresie i w jaki sposób dany sąd lub trybunał dokonuje kontroli legalności i/lub prawidłowości (celowości) kształtowania i stosowania poszczególnych prywatnoprawnych elementów instytucji polskich organów regulacji sektorowej, tj. realizowanych interesów, prawnych form działania oraz formy organizacyjno-prawnej. Przy czym w przypadku każdego z wyróżnionych sądów lub trybunałów rozważyłem: dokładny (szczegółowy) przedmiot sądowej kontroli, kryteria tejże sądowej kontroli oraz skutki prawne orzeczeń danego sądu lub trybunału.

Ponieważ zasadniczym przedmiotem zainteresowania w niniejszej monografii były polskie organy regulacji sektorowej, siłą rzeczy podstawowym materiałem normatywnym analizowanym w monografii były przepisy prawa polskiego, w tym zwłaszcza odnośne przepisy Konstytucji RP (zwłaszcza te mające charakter ogólnych zasad ustrojowych) oraz przepisy polskich ustaw odnoszących się do poszczególnych sektorów regulowanych. Równocześnie jednak przedmiotem analiz uczyniłem, przynajmniej w pewnych najogólniejszych zarysach, przepisy prawa unijnego. Było to zasadne dlatego, gdyż instytucja prawna organów regulacyjnych została wprowadzona do polskiego porządku prawnego w wykonaniu obowiązków nałożonych na polskiego ustawodawcę przez prawo unijne, a przy tym prawo unijne wyznacza określone granice swobody polskiego ustawodawcy przy kształtowaniu reżimu prawnego polskich organów regulacyjnych. Analizy przepisów prawa unijnego dokonałem jednak w takim jedynie zakresie, w jakim było to konieczne z uwagi na przedmiot i cel niniejszej pracy. Niniejsza monografia nie stanowi zatem w swoich założeniach wyczerpującej prezentacji i analizy przepisów prawa unijnego w zakresie odnoszącym się do organów regulacji sektorowej.

Z uwagi na swój przedmiot i cel, w monografii wykorzystałem w pierwszym rzędzie formalno-dogmatyczną metodę badawczą, polegającą na dokonywaniu wykładni (językowej, systemowej, funkcjonalnej, w tym celowościowej) przepisów prawa pozytywnego. Metody badawczej specyficznej dla nauk prawnych. Równocześnie odwoływałem się także do innych teoretycznych i empirycznych metod badawczych wykorzystywanych powszechnie w naukach społecznych, w szczególności w zakresie, w jakim w monografii analizowałem przyczyny, uwarunkowania i skutki ustanawiania oraz implementowania prywatnoprawnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych. W tym ostatnim zakresie odwołałem się w szczególności do różnych koncepcji lub teorii z zakresu nauk społecznych (np. z dziedziny

ekonomii i zarządzania publicznego), a także wykorzystałem różnego rodzaju opracowania i raporty dokumentujące wyniki badań empirycznych nad rozmaitymi aspektami organizacji i funkcjonowania organów regulacyjnych lub szerzej: regulacji sektorowej.

W przeprowadzonych rozważaniach ustaliłem i wykazałem, że polskie organy regulacji sektorowej (tj. Prezes UKE, Prezes URE i Prezes UTK) są co prawda w pierwszym rzędzie instytucjami prawa publicznego (w tym sensie, że są one podmiotami publicznymi, utworzonymi w celu realizowania interesów publicznych, przy wykorzystaniu przede wszystkim publicznoprawnych form działania oraz posiadającymi publicznoprawną formę organizacyjną), niemniej jednak równocześnie są one de lege lata w określonym zakresie instytucjami prawa prywatnego – przy założeniu kierowania się stosownymi zadeklarowanymi w prezentowanej monografii kryteriami klasyfikacyjnymi. Polskie organy regulacji sektorowej są mianowicie w takim zakresie instytucjami prawa prywatnego, w jakim organ regulacyjny realizuje określone interesy prywatne (np. interesy prywatne pracowników danego organu, co w określonym zakresie jest prawnie dopuszczalne; interesy prywatne regulowanych przedsiębiorców; interesy prywatne użytkowników usług świadczonych w sektorach sieciowych), czyniąc to przy tym przy wykorzystaniu prywatnoprawnych form działania, czyli form działania, które są dokonywane w układzie równouprawnionych podmiotów i nie dają podstawy do nawiązywania stosunków charakteryzujących się nierównorzędną pozycją podmiotów tych stosunków wskutek obecności władztwa i podporządkowania. Polskie organy regulacji sektorowej są ponadto w takim zakresie instytucjami prawa prywatnego, w jakim w ramach ich formy organizacyjnej występują elementy prywatnoprawne, którymi w obecnym stanie prawnym mogą być zwłaszcza ciała (organy) doradcze składające się z zewnętrznych ekspertów działających na podstawie umów cywilnoprawnych.

Co więcej, w pracy ustaliłem, że w świetle przepisów prawa unijnego polskiemu ustawodawcy jest dozwolone, by w ramach instytucji prawnej polskich organów regulacyjnych występowało znacznie więcej niż obecnie elementów o charakterze prywatnoprawnym, co w efekcie sprawiałoby, że polskie organy regulacji sektorowej w jeszcze szerszym zakresie mogłyby być kwalifikowane jako instytucje prawa prywatnego. Postulowane zaś w monografii zwiększenie elementów prywatnoprawnych w ramach instytucji polskich organów regulacyjnych dotyczy przede wszystkim umożliwienia Prezesowi UKE wyznaczania przedsiębiorców zobowiązanych do świadczenia telekomunikacyjnej i pocztowej usługi powszechnej w drodze umowy cywilnoprawnej (określającej konsensualnie warunki świadczenia takiej usługi), a także dotyczy powołania w każdym sektorze sieciowym drugiego organu regulacyjnego, posiadającego - inaczej niż Prezes UKE, Prezes URE i Prezes UTK - prywatnoprawną formę organizacyjną (np. formę spółki), i upoważnionego do wykonywania tych zadań i kompetencji regulacyjnych w sektorach sieciowych, których tradycyjny organ regulacyjny nie jest w stanie wykonywać w sposób należycie efektywny lub potrzebuje w tym zakresie pomocy bardziej wyspecjalizowanego fachowego podmiotu.

Podjęcie przeze mnie refleksji naukowej w tej dziedzinie było ważne nie tylko ze względów czysto poznawczych (tj. dla rozwoju doktryny prawa i dla doskonalenia klasyfikacji i systematyzacji dokonywanych przez prawników), ale również okazało się być potrzebne dla zidentyfikowania określonych mankamentów, jakie wykazują publicznoprawne elementy instytucji organów regulacyjnych oraz dla optymalizacji wysiłków nad znalezieniem skutecznych remediów na te niedoskonałości.

3. Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze habilitanta

Na moje pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze składa się łącznie:

- autorstwo **58 artykułów naukowych** opublikowanych w krajowych i zagranicznych publikatorach (w tym 7 w druku),
- autorstwo **2 monografii** prawniczych,
- współautorstwo **2 komentarzy do ustaw**,
- współautorstwo **1 zbioru kazusów** z prawa cywilnego (dwa wydania),
- redakcja **7 naukowych publikacji książkowych** wieloautorskich (w tym 1 w druku),
- **3 publikacje** zamieszczone w bazie **Web of Science,**
- **Indeks Hirscha - 2,**
- udział w **8 projektach badawczych**, w tym finansowanych przez NCN i MNiSW,
- wygłoszenie **16 referatów na konferencjach** naukowych zagranicznych,
- wygłoszenie **3 referatów na konferencjach** naukowych krajowych, w tym jednej międzynarodowej,
- sporządzenie **4 recenzji wydawniczych** artykułów naukowych,
- **udział w komitecie redakcyjnym** czasopisma prawniczego **„Wrocławskie Studia Sądowe"**,
- **prowadzenie badań naukowych w renomowanych zagranicznych ośrodkach naukowych.**

3.1. Osiągnięcia naukowo-badawcze przed uzyskaniem stopnia doktora

Zainspirowany dokonaniami naukowymi prof. dra hab. Edwarda Gniewka, pierwsze prace badawcze z zakresu prawa cywilnego w trakcie studiów doktoranckich poświęciłem problematyce prawa rzeczowego, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki gospodarowania nieruchomościami. Swoje zainteresowania naukowe koncentrowałem wówczas na zagadnieniach związanych z dokonywaniem czynności obrotu nieruchomościami skarbowymi i samorządowymi, charakterystyką celów publicznych warunkujących proces gospodarowania nieruchomościami publicznymi, przetargami na zbycie nieruchomości skarbowych oraz prawną charakterystyką, strukturą organizacyjną i reprezentacją podmiotów gospodarujących mieniem publicznym, w szczególności zaś Skarbem Państwa i działającymi za niego *stationes fisci*, nadto również problematyką powierzania i wykonywania zadań publicznych w zakresie budowy autostrad podmiotom prywatnym. Badania te prowadziłem między innymi w ramach projektu badawczego promotorskiego przyznanego decyzją Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w 2007 roku.

Jednocześnie, w zakresie zainteresowań częścią ogólną prawa cywilnego, w jednej ze swoich publikacji zająłem się kwestią zasadności włączania w zakres przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym koncesji, licencji lub zezwoleń w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Efektem tych moich prac badawczych w okresie przed obroną doktoratu było 6 artykułów naukowych opublikowanych w punktowanych i ogólnopolskich renomowanych czasopismach

prawniczych: *Rejent, Kwartalnik Prawa Publicznego, Studia Prawnicze, Prawo Spółek, Kwartalnik Prawa Prywatnego* oraz *Przegląd Prawa i Administracji.*

Wykaz publikacji opublikowanych przed uzyskaniem stopnia doktora zawiera załącznik nr 5 wniosku.

Zwieńczeniem tego okresu mojej przygody z pracą naukową, było przygotowanie rozprawy doktorskiej dotyczącej problematyki gospodarowania nieruchomościami publicznymi, pt. „Reprezentacja Skarbu Państwa w zakresie gospodarowania nieruchomościami", którą obroniłem z powodzeniem 3 kwietnia 2008 roku. Obrona pracy doktorskiej została wyróżniona uchwałą Rady Wydziału.

3.2. Osiągnięcia naukowo-badawcze po uzyskaniu stopnia doktora

3.2.1. Publikacje naukowe

Od października 2008 roku, będąc już zatrudnionym na stanowisku adiunkta w Zakładzie Prawa Cywilnego i Prawa Międzynarodowego Prywatnego, Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego, moje zainteresowania naukowe koncentrowały się i koncentrują nadal na kilku poniżej ogólnie zakreślonych, przywołanych w niniejszym autoreferacie bez zachowania jednak chronologii prowadzonych badań, obszarach badawczych; a są nimi:

I. ***problematyka szeroko ujętego prawa rzeczowego, w sposób istotny uwzględniająca zagadnienia prawa własności, gospodarowania nieruchomościami, mienia publicznego oraz prawa geologicznego i górniczego***

II. ***problematyka części ogólnej prawa cywilnego oraz prawa handlowego, uwzględniająca zagadnienia związane z podmiotowością w prawie cywilnym i w prawie handlowym, w tym kwestie organizacji, funkcjonowania oraz reprezentacji podmiotów prawa publicznego i prywatnego w obrocie gospodarczym***

III. ***prywatnoprawna problematyka prawa regulacji sektorowej, w tym europejskie regulacyjne prawo prywatne oraz prawo ochrony konkurencji***

IV. ***problematyka prawa zamówień publicznych***

V. ***problematyka prawa papierów wartościowych, ze szczególnym uwzględnieniem procesu sekurytyzacji wierzytelności***

VI. ***problematyka różna***

Ad. I. ***problematyka szeroko ujętego prawa rzeczowego, w sposób istotny uwzględniająca zagadnienia prawa własności, gospodarowania nieruchomościami, mienia publicznego oraz prawa geologicznego i górniczego***

Po obronie rozprawy doktorskiej i zatrudnieniu mnie na stanowisku adiunkta w Zakładzie Prawa Cywilnego i Prawa Międzynarodowego Prywatnego kontynuowałem badania naukowe poświęcone pomiotom mienia publicznego, w tym Skarbowi Państwa oraz problematyce gospodarowania mieniem publicznym.

W wyniku tych dalszych, bardziej pogłębionych, badań przygotowałem monografię naukową opublikowaną w 2010 roku pt. *„Reprezentacja Skarbu Państwa w zakresie gospodarowania nieruchomościami"*, która stanowiła co prawda część rozprawy doktorskiej, jednak w części zmienionej i uaktualnionej (zob. ***W. Szydło, Reprezentacja Skarbu Państwa w zakresie gospodarowania nieruchomościami, Wrocław 2010, ss. 434***). Podstawowym celem wspomnianej monografii było zidentyfikowanie i określenie istniejących w polskim porządku prawnym, tych regulacji prawnych, które odnosiły się do występowania w obrocie prawnym państwa, jako właściciela nieruchomości, lub jako podmiotu w inny sposób rzeczowo lub obligacyjnie uprawnionego w stosunku do nieruchomości. Analizie poddałem konkretnie te regulacje, które instytucjonalizowały udział państwa w obrocie prawnym pod postacią Skarbu Państwa, wyznaczając określone podmioty jako uprawnione do występowania w obrocie prawnym za Skarb Państwa oraz które upoważniały i zobowiązywały podmioty reprezentujące Skarb Państwa do dokonywania stosownych czynności faktycznych oraz prawnych mających za przedmiot państwowe nieruchomości. Doszedłem wówczas do wniosku, że urzeczywistniając rozmaite stany rzeczy pozostające w interesie publicznym Skarb Państwa może się przy tym posługiwać nie tylko instrumentami *stricte* cywilnoprawnymi, ale także instrumentami o charakterze władczym. Uznałem, że to właśnie ta szczególna właściwość Skarbu Państwa i nałożone na niego zadania w decydującym stopniu determinują sposób oraz cel gospodarowania przez podmioty reprezentujące w obrocie Skarb Państwa należącymi do tego ostatniego nieruchomościami, które tworzą zasób mienia publicznego, różniący się dalece od konstrukcji mienia prywatnego. Odmienność mienia publicznego od mienia prywatnego wyraża się zwłaszcza pewnym uszczupleniem w przypadku mienia publicznego typowych uprawnień właścicielskich, przysługujących normalnie właścicielom mienia prywatnego oraz koniecznością gospodarowania nim w interesie publicznym, czego dowiodłem prowadząc rozważania w swojej monografii.

W innych publikacjach, będących już konkretnymi artykułami naukowymi z zakresu szeroko rozumianej problematyki prawa własności i gospodarowania mieniem publicznym, zająłem się zagadnieniami związanymi z działalnością Agencji Nieruchomości Rolnych w zakresie gospodarowania nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, kategoryzacją mienia publicznego w polskim prawie cywilnym i prawie administracyjnym, prawnorzeczowym statusem dróg gminnych, zasadami udzielania koncesji geologicznych i górniczych oraz zakresem władzy dyskrecjonalnej i współdziałaniem organów samorządu terytorialnego przy ich udzielaniu, czy wreszcie odrębną własnością części składowych rzeczy ruchomych w kontekście nowych na tamten okres ustawowych rozwiązań.

W efekcie prowadzonych przeze mnie badań nad zasadami gospodarowania mieniem publicznym, zaproponowałem własną koncepcję mienia publicznego, uznając że dla prawidłowej jego kwalifikacji należy posługiwać się kryteriami: podmiotowym,

przedmiotowym oraz interesu, celu, któremu służy (przeznaczenia). Uznałem pomimo że pojęcie mienia publicznego (oraz własności publicznej) nie ma swojej ustawowej definicji, to właściwe określenie kategorii mienia publicznego jest konieczne, skoro mienie to stanowi podstawę ekonomicznej samodzielności oraz niezależności państwa i jednostek samorządu terytorialnego, zabezpieczając od strony materialnej wykonywanie ciążących na nich zadań publicznych, dając gwarancję realizacji ich publicznych obowiązków wobec obywateli. A to w efekcie oznacza, że żadna czynność prawna mająca za przedmiot składniki mienia publicznego nie może być sprzeczna z interesem publicznym, dla realizacji którego zostały one przeznaczone. Zaproponowałem tym samym, jako rozwiązanie korzystne i celowe, zamieszczenie w ustawodawstwie konstytucyjnym lub w kodeksie cywilnym odpowiedniej regulacji mienia (własności) prywatnego i publicznego, co pozwoliłoby na normatywne wskazanie podmiotów mienia publicznego, określenie ich praw i obowiązków, zdefiniowanie jego przedmiotu, sposobu nim gospodarowania i jego ochrony, zakresu obrotu jego składnikami, jak również zasad przekazywania go na cele użyteczności publicznej (por. ***W. Szydło, Mienie publiczne w polskim prawie cywilnym i administracyjnym, Przegląd Prawa Publicznego 2009, nr 3, s. 17-40***).

Badając w dalszej kolejności problematykę mienia publicznego doszedłem do przekonania, że mienie publiczne może za swój przedmiot mieć wszelkie rzeczy i prawa majątkowe. Jego zakres przedmiotowy jest wszakże szerszy od takiego zakresu mienia prywatnego niepublicznego, ponieważ inne podmioty nie mogą być właścicielami pewnych rzeczy (obiektów), choć mogą z nich korzystać. Służą one bowiem do zaspokajania potrzeb publicznych. Dowiodłem przy tym wielu innych cech właściwych przedmiotom mienia publicznego, jak choćby, że zakwalifikowanie mienia jako publicznego, wyłącza możliwość gospodarowania nim jedynie według zasad prawa cywilnego, a poddane jest zarządowi opartemu na przepisach prawa publicznego, zwłaszcza zaś administracyjnego i finansowego, choć oczywiście w niezbędnym zakresie odwołującego się do prawa cywilnego. Jest nadto często dobrem wyłączonym z obrotu, podlega szczególnej ochronie, a sposób gospodarowania i zarządzania nim poddany jest wnikliwej kontroli: wewnętrznej - w ramach struktur organizacyjnych, zewnętrznej - w trybie nadzoru hierarchicznego oraz sądowej. Jako przykład szczególnej regulacji określającej odmienny sposób szeroko pojętego gospodarowania rzeczą publiczną posłużyły mi drogi gminne, należące do kategorii dróg publicznych, co do których uprawnienia właścicielskie wykonują gminy (zob. ***W. Szydło, Prawnorzeczowy status nieruchomości gruntowych należących do kategorii dróg gminnych, Samorząd Terytorialny 2013, nr 1-2, s. 114-129***) oraz nieruchomości rolne Skarbu Państwa, których dysponentem jest Agencja Nieruchomości Rolnych, a przysługujące jej uprawnienia do gospodarowania mieniem wywodzi z instytucji powiernictwa, którego przedmiotem jest powierzenie wykonywanie prawa własności i innych praw rzeczowych, a nie same te prawa. Z uwagi na przyjęty przez polskiego ustawodawcę niemiecki model powiernictwa, podjąłem decyzję o opublikowaniu tych rozważań w niemieckojęzycznym czasopiśmie prawniczym, by szerszemu gronu czytelników pokazać podobieństwa i odmienności modelu przyjętego w polskim porządku prawnym (zob. ***W. Szydło, Agentur für Agrarimmobilien als das Fiskussubjekt innerhalb des Verkehrs mit dem Agrargut des Staates, Deutsch-Polnische Juristen-Zeitschrift 2010, nr 3, s. 32-40***).

Kolejnym szczególnym polem mojego naukowego zainteresowania w zakresie prawa własności nieruchomości, który miał w późniejszym okresie również swoje przełożenie na

moją działalność dydaktyczną w postaci wykładu na studiach podyplomowych, są zagadnienia prawa geologicznego i górniczego. Podstawowym przedmiotem dokonywanych analiz było nowe wówczas prawo geologiczne i górnicze (ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r.), przyznające prawo własności złóż i kopalin zalegających we wnętrzu ziemi Skarbowi Państwa oraz regulujące zasady udzielania koncesji na działalność geologiczną i górniczą. W jednym ze swoich artykułów, napisanych w języku niemieckim, przeanalizowałem nową regulację prawnorzeczowego statusu złóż kopalin, która wprowadziła instytucję własności górniczej przysługującej Skarbowi Państwa, obejmującą konkretnie wskazane w ustawie (w sensie rodzajowym) złoża kopalin, bez względu na miejsce ich występowania (art. 10 ust. 1 i 2 nowego Prawa geologicznego i górniczego). Z uwagi na dość istotną zmianę stosunków własnościowych w zakresie złóż kopalin, dokonałem jednocześnie wnikliwej oceny tych regulacji, wykazując liczne mankamenty uchylonych nimi przepisów (por. ***W. Szydło, Grundsätze der Erteilung von geologischen und bergbaulichen Konzessionen im neuen polnischen Geologie-und Bergbaurecht, Deutsch-Polnische Juristen-Zeitschrift 2013, nr 2, s. 9-15***).

W aspekcie badań nad prawem geologicznym i górniczym interesowała mnie także problematyka prawna udzielania koncesji na działalność geologiczną i górniczą, z uwzględnieniem koncesji, jako niematerialnego składnika przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym (art. 55^1 k.c.) prowadzącego działalność górniczą oraz organów koncesyjnych, uprawnionych do udzielania koncesji geologicznych i górniczych, nadto niezwykle istotne z praktycznego punku widzenia kwestie przejściowe (intertemporalne), związane ze zmianą stanu prawnego w zakresie koncesjonowania działalności geologicznej i górniczej (zob. ***W. Szydło, Zakres władzy dyskrecjonalnej i współdziałania organów samorządu terytorialnego przy udzielaniu koncesji geologicznych i górniczych, Samorząd Terytorialny 2014, nr 11, s. 45-60***).

W tamtym okresie prowadziłem także badania nad prawnorzeczowymi aspektami prawa telekomunikacyjnego. Jednym z wielu zagadnień budzących moje zainteresowanie była koncepcja dająca możliwość ustanawiania odrębnej własności pewnych rzeczy, w sposób ścisły połączonych z rzeczą ruchomą (nie zaś wyłącznie z nieruchomością), które w świetle obowiązującego wówczas prawa uznawane mogły być jedynie za części składowe rzeczy. Jeszcze na etapie prac sejmowych odniosłem się do projektu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, mającej uregulować kwestie dotyczące odrębnej własności elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, w sposób odmienny określając status prawnorzeczowy określonych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej (a więc rzeczy ruchomych), niż miało to miejsce na gruncie przepisów Kodeksu cywilnego. Uznałem, że ewentualna sprzeczność ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych z Kodeksem cywilnym jest jedynie pozorna, bowiem jej przepisy odnoszące się do odrębnej własności określonych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej (m. in. włókien światłowodowych), będą swoistym *lex specialis* względem przepisów Kodeksu cywilnego. Tym samym pewne elementy infrastruktury telekomunikacyjnej staną się, w sensie prawnorzeczowym, odrębnym przedmiotem własności, tak jak nieruchomości budynkowe, czy lokalowe, a nie uznawane, jak dotychczas, jedynie za części składowe innych rzeczy (zob. ***W. Szydło, Ustanawianie odrębnej własności części składowych rzeczy ruchomych - niedopuszczalny wyłom systemowy czy gospodarcza konieczność?, Współczesne problemy prawa prywatnego. Księga Pamiątkowa ku czci Profesora Edwarda Gniewka, Warszawa 2010, s. 603-615***).

Wśród mojego dorobku naukowego z zakresu prawa rzeczowego na szczególne podkreślenie zasługuje współautorskie dzieło będące **komentarzem do ustawy Kodeks cywilny**, pod redakcją prof. dra hab. Edwarda Gniewka oraz prof. dra hab. Piotra Machnikowskiego, kilkakrotnie już aktualizowany (zob. ***W. Szydło, [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. E. Gniewek, P. Machnikowski, wyd. 6, Warszawa 2014, s. 295-311, 378-387; W. Szydło, [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. E. Gniewek, P. Machnikowski, wyd. 7, Warszawa 2016, s. 295-330, 378-391; W. Szydło, [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. E. Gniewek, P. Machnikowski, wyd. 8, Warszawa 2017, s. 320-357, 408-421; B. Burian, W. Szydło, [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. E. Gniewek, P. Machnikowski, wyd. 8, Warszawa 2017, s. 545-563***).

W komentarzu tym opracowałem treści do następujących przepisów ustawy - Kodeks cywilny:

- art. 140-154 – przepisy regulujące problematykę prawa własności oraz prawa sąsiedzkiego,
- art. 180-194 – przepisy regulujące problematykę szczególnych sposobów nabycia prawa własności,
- aktualizacja art. 252-305 – przepisy regulujące prawo użytkowania (autorstwo dr Beaty Burian).

Ad. II. ***problematyka części ogólnej prawa cywilnego oraz prawa handlowego, uwzględniająca zagadnienia związane z podmiotowością w prawie cywilnym i w prawie handlowym, w tym kwestie organizacji, funkcjonowania oraz reprezentacji podmiotów prawa publicznego i prywatnego w obrocie gospodarczym***

Równolegle, w bezpośrednim okresie po obronie rozprawy doktorskiej, podjąłem prace badawcze, koncentrujące się na zagadnieniach problematyki części ogólnej prawa cywilnego oraz prawa handlowego, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień związanych z podmiotowością w prawie cywilnym i handlowym, w tym organizacją i sposobem funkcjonowania podmiotów publicznych i prywatnych w obrocie wraz z zagadnieniami poświęconymi teorii przedstawicielstwa.

Sporą część badań poświęciłem dalszej analizie podmiotowości prawnej Skarbu Państwa, który uznałem za szczególnego rodzaju ustawową osobą prawną, stworzoną dla efektywnego uczestniczenia państwa w obrocie prawnym, wykonującego przysługujące mu uprawnienia właścicielskie związane z mieniem państwowym. Osobowość prawna Skarbu Państwa jest zatem konieczna do spełniania przez państwo zadań publicznych, jednak co ciekawe, czego dowiodły moje rozważania, może on równocześnie posługiwać się przy tym obydwiema tradycyjnie wyróżnianymi w prawie metodami działania, a mianowicie cywilnoprawną (partnerską) oraz administracyjnoprawną (władczą). Skarb Państwa, który w zakresie podmiotowym utożsamia państwo, stanowi specyficzną konstrukcją prawną, w jakiej owo państwo ma możliwość realizacji swoich zadań używając przemiennie tych metod. W swojej analizie podałem wiele przykładów, w których Skarb Państwa podejmując rozmaite działania mające na celu realizację funkcji właścicielskich korzysta jednak *de lege lata* z metody władczej

(publicznoprawnej), wykonując owe zadania na podstawie przysługującego mu imperium. Można chociażby wspomnieć tu sprawy choćby z zakresu gospodarki budżetowej, finansów publicznych, podatków, bankowości, obsługi długów, prowadzenia działalności gospodarczej, zarządu jednoosobowymi spółkami Skarbu Państwa czy gospodarowania nieruchomościami, gdzie wykonywanie zadań zaliczanych do spraw majątkowych odbywa się najczęściej przy wykorzystaniu metody publicznoprawnej, związanej z wykorzystaniem atrybutu władztwa. W efekcie wykonywanie przez Skarb Państwa swoich funkcji zawiera przeplatankę uprawnień właścicielskich, realizowanych metodą cywilnoprawną, jak i kompetencji władczych reglamentowanych w trybie administracyjnym (zob. ***W. Szydło, Aspekty podmiotowości prawnej Skarbu Państwa, Przegląd Prawa i Administracji 2008, Prawo nr CCCIV, s. 173-195***). W dalszych badaniach wykazałem, że właśnie ten fakt sprawia, że Skarb Państwa jest traktowany jako wielce specyficzna osoba prawna, odmienna od innych jednostek organizacyjnych tego typu, co przejawia się w jego organizacji (strukturze) i sposobie działania, które nie zostały unormowane w sposób analogiczny, jak w przypadku większości pozostałych typów osób prawnych. W rzeczywistości Skarb Państwa, kojarzony z niezwykle rozwiniętą państwową strukturą organizacyjną, charakteryzującą się istnieniem w jej ramach skomplikowanego systemu wielu podmiotów, którym ustawa przyznaje różnorodne kompetencje, stanowi jednak, w wyniku przyjętej fikcji, jednolitą i scaloną instytucję, jeden podmiot, choć w swej strukturze różny od innych, „typowych" osób prawnych (zob. ***W. Szydło, Charakterystyka Skarbu Państwa jako szczególnego rodzaju osoby prawnej, Rejent 2008, nr 6, s. 96-124***).

Z uwagi na specyfikę zbadanej przeze mnie osobowości (podmiotowości) prawnej Skarbu Państwa, podjąłem badania nad możliwością jego udziału w szeroko pojętym obrocie gospodarczym, jako wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, oraz ponoszoną przez niego wówczas odpowiedzialnością. Dokonałem kompleksowego omówienia regulacji prawnych, dotyczących problematyki odpowiedzialności Skarbu Państwa będącego wspólnikiem takiej spółki, wskazując na jego odpowiedzialność za zobowiązania cywilnoprawne spółki w organizacji, za szkody wyrządzone przez spółkę osobom trzecim w trakcie jej funkcjonowania, za naruszenie obowiązków związanych z jego statusem jako wspólnika spółki, odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań umownych zaciągniętych przez spółkę oraz za naruszenie przepisów prawa unijnego (zob. ***W. Szydło, Granice cywilnoprawnej odpowiedzialności Skarbu Państwa jako wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, Zeszyty Prawnicze 2012, z. 1, s. 38-62***).

Zajmując się powyżej scharakteryzowaną problematyką spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zainteresowały mnie także inne zagadnienia z zakresu reprezentacji spółek, których analizy podjąłem się z perspektywy teoretycznoprawnej. W ramach pierwszego z nich, zbadałem szereg regulacji prawnych ograniczających możliwość kumulacji funkcji członka rady nadzorczej spółki akcyjnej i członka rady w innych spółkach. Okazało się, że nie ma ogólnej zasady w Kodeksie spółek handlowych, która zakazywałaby powoływania członka rady nadzorczej spółki akcyjnej do rady innej spółki, a pewne szczególne regulacje dotyczące możliwości ograniczenia takiej kumulacji ustawodawca zastosował jedynie wobec osób sprawujących funkcje publiczne oraz spółek z udziałem Skarbu Państwa, co oceniłem pozytywnie. Wątpliwości moje wzbudził jedynie fakt, że brak jest ograniczenia możliwości powoływania członka rady nadzorczej spółki akcyjnej do rady innej spółki w obrębie tej samej grupy kapitałowej, a zatem w odniesieniu do podmiotów dominujących, zależnych czy powiązanych, co może rodzić negatywne konsekwencje dla ich funkcjonowania, z uwagi na

wystąpienie faktycznego stanu koncentracji, podlegającego obowiązkowi uprzedniego zgłoszenia Prezesowi UOKiK (por. ***W. Szydło, Powołanie członka rady nadzorczej spółki do rady innego podmiotu, Kontrola Państwowa 2011, nr 5, s. 109-125***). Drugim podjętym przeze mnie zagadnieniem w kontekście prawa handlowego była konieczność, lub jej brak, przeprowadzania przez spółkę akcyjną postępowania zamówieniowego lub przetargowego, prowadzącego do wyboru podmiotu zewnętrznego posiadającego specjalistyczną wiedzę i wiadomości. Przeprowadzona przeze mnie analiza dowiodła, że rada nadzorcza spółki jest w pełni uprawniona do tego, by w podjętej przez siebie uchwale zobligować zarząd spółki do zawarcia umowy cywilnoprawnej ze ściśle określonym podmiotem zewnętrznym (np. z konkretnym ekspertem lub z konkretną kancelarią prawniczą), jednak jedynie wówczas, gdy przedmiotem takiej umowy miałoby być zbadanie przez ów podmiot określonych dokumentów spółki lub dokonanie innych czynności bezpośrednio wspierających radę nadzorczą w wykonywaniu jej kompetencji nadzorczych. Spółka akcyjna nie będzie wówczas zobowiązana do przeprowadzania w tym zakresie żadnego uprzedniego postępowania zamówieniowego czy też przetargowego, prowadzącego do wyboru takiego podmiotu zewnętrznego (zob. ***W. Szydło, Prawna dopuszczalność korzystania przez radę nadzorczą spółki akcyjnej z pomocy podmiotów zewnętrznych, Przegląd Prawa Handlowego 2013, nr 6, s. 14-20***).

Powyższe rozważania nie były prowadzone w oderwaniu od terotycznoprawnych badań nad pojęciem przedstawicielstwa w polskim prawie cywilnym. Dokonałem bowiem w jednym ze swoich artykułów konceptualizacji pojęcia reprezentacji, które nie ma swojej legalnej definicji, ani też jednego, powszechnie akceptowanego określenia doktrynalnego. Obok przedstawienia wielu teorii doktryny, zaprezentowałem własne rozumienie pojęcia reprezentacji oraz zaoponowałem przeciwko, od czego literatura nie jest wolna, utożsamianiu go z pojęciami zastępstwa, administrowania czy zarządzania, pomiędzy którymi występują zasadnicze różnice konstrukcyjne (zob. ***W. Szydło, Pojęcie reprezentacji. Uwagi teoretycznoprawne, Przegląd Prawa i Administracji 2010, tom LXXXII, s. 35-49***). W kolejnym zaś artykule odniosłem się swoimi rozważaniami do przedstawicielstwa ustawowego, z którego wyodrębniłem i opisałem swoisty rodzaj tego przedstawicielstwa, a mianowicie przedstawicielstwo instytucjonalne dokonywane przez ustawowo wykreowany twór organizacyjny, który jako całość zostaje z mocy prawa umocowany do tego, by reprezentować w obrocie określony podmiot prawa cywilnego, w ramach którego podmiotowości prawnej działa oraz przedstawicielstwo przez organ administracji (zob. ***W. Szydło, Przedstawicielstwo ustawowe jako forma reprezentacji, Studia Prawnicze 2008, z. 2, s. 87-129***).

Ad. III. ***prywatnoprawna problematyka prawa regulacji sektorowej, w tym europejskie regulacyjne prawo prywatne oraz prawo ochrony konkurencji***

Ważny etap mojej pracy naukowej rozpoczął się w 2013 roku, kiedy to wraz z moim Bratem prof. dr. hab. Markiem Szydło (i zespołem innych badaczy) uzyskaliśmy z Narodowego Centrum Nauki finansowanie dla projektu badawczego, pt. „Sądowa kontrola decyzji krajowych organów regulacyjnych oraz krajowych organów konkurencji w świetle prawa unijnego i krajowego", realizacja którego była dla mnie kontynuacją rozpoczętych już wcześniej analiz umów cywilnoprawnych zawieranych przez podmioty publiczne z podmiotami prywatnymi, które szerzej omówię jednak w obszarze prawa zamówień

publicznych, obecnie skupiając się wyłącznie na tych, zawieranych w ramach sektorów regulowanych. Zająłem się wówczas obszarem prawa regulacji sektorowej w jej prywatnoprawnych aspektach, ze szczególnym uwzględnieniem europejskiego regulacyjnego prawa prywatnego.

Swoją aktywność badawczą skupiłem głównie na analizie prywatnoprawnych działań (na styku z działaniami władczymi), wraz z problematyką ich sądowej kontroli, podmiotów władzy publicznej, polegających na zawieraniu z poszczególnymi przedsiębiorcami umów, których przedmiotem jest powierzanie im świadczenia usług publicznych (*public services*) oraz usług powszechnych (*universal services*). Badając ten obszar zauważyłem, że upoważnienie dla podmiotów administracji publicznej do zawierania umów o charakterze cywilnoprawnym, dające im możliwość wchodzenia z przedsiębiorcami w różne formy współpracy i kontraktowej kooperacji, wynika w szerokim zakresie z prawa unijnego. Jedną z form takiej współpracy może być zawarcie umowy koncesji na usługi, dającej przedsiębiorcom możliwość świadczenia takich usług, jak usługi wodociągowe, kanalizacyjne czy transportowe. Przedsiębiorca przyjmuje tym samym na siebie zobowiązanie wobec podmiotu publicznego do wykonania określonych usług, korzystnych z punktu widzenia interesu publicznego, ponosząc zasadniczą część ryzyka ekonomicznego realizacji danej usługi, polegającego na niepewności co do opłacalności koncesji. Ciekawą konstatacją było jednak to, że czynności związane z zawieraniem oraz wykonywaniem takich umów nie podlegają sądowej kontroli, sprawowanej przez sądy powszechne, lecz kontroli sprawowanej przez sądy administracyjne, posiadające tzw. „pełną jurysdykcję", wykonując pełną kontrolę merytoryczną i celowościową, poprzez badanie zaskarżonych rozstrzygnięć pod względem prawnym i faktycznym (zob. ***W. Szydło, Judicial review of contracts entrusting entrepreneurs with the performance of public services [w:] Administration of Innovative Processes in Ukraine's Economic System: Materials of 1st International Scientific and Practical Conference of Students, Postgraduates and Joung Researches, 1-6 December, 2014, L'viv, Ukraine / Ivan Franko National University of L'viv; Scientific Economic Club of Students, Postgraduates and Young Researches, L'viv: Ivan Franko National University, 2014, s. 14-15***).

Przykładem takiej kooperacji podmiotu publicznego z prywatnym jest współpraca w zakresie publicznego transportu zbiorowego, w tym transportu kolejowego, którą w prawie polskim umożliwia regulacja ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o publicznym transporcie zbiorowym, regulująca procedury udzielania zamówień oraz zawierania umów o świadczenie usług użyteczności publicznej w tym właśnie zakresie. Co jednak ciekawe, umowa ta może zostać zawarta z pominięciem trybów przetargowych uregulowanych w ustawie Prawo zamówień publicznych oraz w ustawie o koncesji na roboty budowlane lub usługi, a mianowicie w trybie bezpośredniego udzielenia zamówienia publicznego. I ta właśnie problematyka stała się tematem jednego z moich kolejnych artykułów, w którym przedstawiłem analizę trybu bezpośredniego udzielenia zamówienia publicznego na świadczenie usług użyteczności publicznej w zakresie publicznego transportu kolejowego, zastrzegając jednak konieczność stosowania przepisów prawa unijnego, w tym respektowania podstawowych zasad Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zasad z nich wyprowadzonych, zwłaszcza zasady przejrzystości, oraz przepisów prawa polskiego (zob. ***W. Szydło, Bezpośrednie zawarcie umowy o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu kolejowego i jej sądowa kontrola, Przegląd Komunikacyjny 2015, nr 1, s. 6-9***).

Celem moich badań w tym obszarze było również dokonanie konceptualizacji oraz opisania umów zawieranych pomiędzy przedsiębiorcami w poszczególnych sektorach sieciowych. W pierwszej kolejności skupiłem się na sektorze energii elektrycznej oraz skomplikowanej problematyce prowadzenia przez przedsiębiorstwa energetyczne działalności gospodarczej, polegającej na obrocie energią elektryczną. Dokonując rzetelnej analizy wszystkich szczególnych regulacji prawnych kreujących wymogi podejmowania i wykonywania tego rodzaju działalności, ukazałem jej specyfikę na tle każdej innej działalności gospodarczej. W swoich analizach wykazałem, że przedsiębiorca energetyczny zobowiązany jest do zawierania wielu umów, uwzględniających specyfikę prawa energetycznego, które ma w tym zakresie charakter *lex specialis* względem przepisów Kodeksu cywilnego. Zająłem się tym samym analizą charakteru prawnego takich umów jak: umowa sprzedaży energii z odbiorcami, umowa z przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się dystrybucją energii elektrycznej zawieranej celem uzyskania dostępu do cudzej sieci dystrybucyjnej, umowa o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, umowa o bilansowanie handlowe, umowa z operatorem systemu przesyłowego, czy wreszcie tzw. umowa kompleksowa zawierana z odbiorcami tej energii. Artykuł ten przygotowałem w języku niemieckim (zob. ***W. Szydło, Rechtliche Aspekte einer wirtschaftlichen Tätigkeit in Polen, die auf dem An- und Verkauf elektrischer Energie beruht, Deutsch-Polnische Juristen-Zeitschrift nr 4, 2011 + nr 1, 2012, s. 51-60***).

W polu mojego zainteresowania pod kątem analizy umów cywilnoprawnych znalazły się również inne sektory sieciowe. Były to: sektor ropy naftowej, a w jego zakresie problematyka obowiązku zawierania przez przedsiębiorców zajmujących się przesyłem ropy naftowej umów z innymi przedsiębiorstwami o przyłączenie do sieci, czy też umów o świadczenie usług przesyłu ropy naftowej, który wynika z ogólnych przepisów prawa konkurencji oraz z art. 102 TFUE (zob. ***W. Szydło, Obligation of a company engaged in the transmission of oil to conclude network connection agreements in light of EU sectoral regulation, [w:] Actual Problems of Ukraine's Economic System Functioning: Materials of 22nd International Scientific Conference of Students, Postgraduates and Young Researchers, 15-16 May 2015, L'viv, Ukraine / Ivan Franko National University in L'viv; Scientific Economic Club of Students, Postgraduates and Young Researchers, L'viv: Ivan Franko National University of L'viv, 2015, s. 18-19*** oraz ***W. Szydło, A Refusal to Grant Access to a Grid within the Provision of Crude Oil Transfer Services as an Example of a Prohibited Abuse of a Dominant Position in the EU and Polish competition law, Central and Eastern European Journal of Management and Economics, Vol. 5, No. 2, June 2017, WSB University in Wrocław, pp. 187-197***) oraz sektor gazowy, w zakresie analizy którego przedstawiłem m. in. problematykę umowy sprzedaży gazu ziemnego wraz z możliwościami jej wypowiedzenia w przypadku stosowania przez przedsiębiorcę cen niezgodnych z taryfami za gaz ziemny, które uprzednio zatwierdził Prezes URE (zob. ***W. Szydło, Consequences of Freeing Energy Prices for Effective Contracts for Selling Energy in Civil Law, [w:] Mechanisms of interaction between competitiveness and innovation in modern international economic relations: collective monograph / edited by M. Bezpartochnyi, in 4 Vol. / ISMA University. – Riga: «Landmark» SIA, 2017. – Vol. 1. – pp. 195-210***).

Moją naukową ciekawość rozbudziły, poza umowami, także nieformalne porozumienia, zawierane pomiędzy Prezesem UKE a przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Uznałem je za swoisty rodzaj przyrzeczenia administracyjnego, prawnie wiążącego (zbliżony w swoich skutkach do cywilnoprawnej umowy). Prezes UKE zobowiązuje się w nim bowiem do

rozumienia i interpretowania przepisów Prawa telekomunikacyjnego pozwalającego na podjęcie przez organ działań stosowania prawa o ściśle określonej, uzgodnionej wspólnie, treści. Wycofanie się Prezesa UKE z porozumienia dałoby możliwość domagania się przed SOKiKiem uchylenia decyzji administracyjnej wydanej z naruszeniem owego przyrzeczenia oraz dochodzenia odszkodowania za wyrządzoną przez organ szkodę. Takie działanie można określać mianem koregulacji, pozwalającej organom publicznym współdziałać z podmiotami prywatnymi celem wypracowywania oraz nadania mocy wiążącej określonym regulacjom, porządkującym w ramach działalności danego przedsiębiorcy, funkcjonowanie określonego sektora (zob. ***W. Szydło, Charakter prawny nieformalnych uzgodnień administracyjnych pomiędzy Prezesem UKE a przedsiębiorcą telekomunikacyjnym i ich sądowa kontrola, Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 2017, nr 495, s. 130-146***).

Następnie podjąłem się opisania i zbadania rzeczywistego funkcjonowania i przestrzegania zasady wolności prowadzenia działalności gospodarczej w sektorach regulowanych, w kontekście możliwość nieskrępowanego nabywania przez inwestorów, bezpośrednio lub pośrednio, akcji (udziałów) spółek mających swoje siedziby w różnych krajach członkowskich, jak również możliwości nieskrępowanego podejmowania decyzji biznesowych (handlowych) przez organy tych spółek. Wszelkiego bowiem rodzaju przepisy upoważniające właściwe organy regulacyjne poszczególnych państw członkowskich do wyrażania sprzeciwu wobec planowanych transakcji na rynku kapitałowym lub do zawieszania decyzji handlowych podjętych przez organy określonych spółek mogą stać, co wynika z przeprowadzonej przeze mnie analizy orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w sprzeczności z przepisami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mówiącymi o swobodzie przepływu kapitału oraz o swobodzie przedsiębiorczości (zob. ***W. Szydło, Rola Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w umacnianiu przestrzegania zasady wolności prowadzenia działalności gospodarczej w sektorach regulowanych, [w:] Wrocławskie Studia Sądowe 2018, nr 2, s. 86-97***). Podobnie państwa członkowskie zobowiązane są respektować unijne przepisy o swobodzie przepływu towarów, które w ramach swoich działań nie mogą ustanawiać ograniczeń uniemożliwiających lub przeszkadzających w obrocie towarami (zob. ***W. Szydło, EU regulations on the free flow of goods in the light of judicial review by the Court of Justice, [w:] Country Experiences in Economic Development, Management and Entrepreneurship. Proceedings of 17th Eurasia Business and Economics Society Conference, editors: M. Huseyin, H. Danis, E. Demir, U. Can, Springer 2017, pp. 317-329***). Doszedłem jednak również do wniosku, badając regulowany rynek aptek, że pewne sektory gospodarki nie mogą jednak funkcjonować w ramach całkowitej liberalizacji rynku. Potrzebne są bowiem niekiedy przepisy antykoncentracyjne, głównie z uwagi na konieczność osiągania pewnych celów ultymatywnych, pożądanych z ogólnospołecznego i ogólnogospodarczego punktu widzenia, jakie daje skutecznie działająca konkurencja rynkowa. Uznałem w swoich rozważaniach, że wprawdzie pewne ograniczenia w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług mogą naruszać uprawnienia do swobodnego transgranicznego prowadzenia działalności gospodarczej i do świadczenia transgranicznie usług wynikające z przepisów art. 49 TFUE i art. 56 TFUE, ale jeżeli są jednocześnie ustanawiane dla realizacji tzw. imperatywnych wymogów interesu publicznego, to ich wprowadzanie będzie zgodne z przepisami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej o swobodzie przedsiębiorczości i swobodzie świadczenia usług (zob. ***W. Szydło, Oversight of national pharmacies market regulations exercised by the Court of Justice of the European Union,*** *[w:]* ***Eurasian economic***

perspectives: proceedings of the 22nd Eurasia Business and Economics Society Conference, Cham: Springer, editors: M. Huseyin Bilgin, H. Danis, E. Demir, U. Can, 2019, s. 237-246).

Przedmiotem moich badań były także aspekty organizacji i funkcjonowania organów regulacji sektorowej oraz organów ochrony konkurencji. Istotne ustalenia poczyniłem przecież w mojej monografii habilitacyjnej, w której dowiodłem, że w odniesieniu do instytucji polskich organów regulacyjnych istnieją takie elementy ich konstrukcji prawnej, które mają charakter prywatnoprawny, a same organy te można zakwalifikować jako mające również charakter prywatnoprawny. Analizie w tym zakresie podałem jednak nie tylko regulacje polskie, ale również ustawodawstwo unijne, omawiając zasady organizacji oraz funkcjonowania Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej, którego podstawowym celem jest doradzanie Komisji Europejskiej oraz organom regulacyjnym krajów członkowskich wchodzącym w jego skład, w sprawach dotyczących stosowania unijnych ram regulacyjnych dotyczących łączności elektronicznej (zob. ***W. Szydło, Body of European Regulators for Electronic Communications as a centralised network of national regulatory bodies. Selected aspects of institutional order in the electronic communication sector, Yarbook of Antitrust and Regulatory Studies*** **2019** – artykuł w druku).

Jednocześnie zastanawiałem się, czy dla prawidłowego funkcjonowania sektorów sieciowych, funkcje krajowych organów regulacyjnych mogłyby nadto posiadać inne ciała, jak Komisja Europejska, rządy krajowe, poszczególni ministrowie lub ministerstwa oraz parlamenty krajowe. Uznałem, że koncepcją wartą zainteresowania jest przyznanie tych kompetencji parlamentom krajowym państw członkowskich Unii Europejskiej. Celem moich badań było ustalenie czy polski parlament mógłby zostać organizacyjnie wtłoczony w instytucjonalne ramy sektorów sieciowych, poprzez przyznanie jemu statusu krajowego organu regulacyjnego. Badania doprowadziły mnie do konkluzji, że krajowy parlament jako krajowy organ regulacyjny, mógłby, z uwagi na konstytucyjną zasadę podziału władzy i wynikające z niej konsekwencje, działać jedynie tylko w pewnych zakresach aktywności organów regulacyjnych, tych najbardziej istotnych z punktu widzenia zasad demokratycznego państwa prawnego oraz z punktu widzenia realizacji najbardziej podstawowych praw obywateli. Wykonywanie zadań i osiąganie celów regulacyjnych jest wszakże możliwe wyłącznie przy sprawnie działających organach administracji, jako krajowych organach regulacyjnych, które w sposób bardziej operatywny, sprawny oraz skuteczny mogłyby wykonywać te zadania niż krajowy parlament. Ustanowienie krajowego parlamentu regulatorem w sektorach sieciowych nie jest jednak wyłącznie intelektualną zabawą, ale postulatem *de lege ferenda* mogącym przynieść wymierne i pozytywne korzyści, w postaci możliwości efektywniejszego wpływania na realizację najbardziej istotnych potrzeb obywateli realizowanych w ramach sektorów sieciowych (zob. ***W. Szydło, Polski Parlament jako regulator sektorów sieciowych, [w:] Krajowy Parlament jako instytucjonalny uczestnik sektorów sieciowych, red. M. Szydło, W. Szydło, Wrocław 2014, s. 110-134***; *artykuł op*ublikowany został jednocześnie w języku angielskim: ***W. Szydło, Polish Parliament as a Network Industry Regulator, [w:] Parliament as an institutional participant in Network Industries, red. M. Szydło, W. Szydło, Wrocław 2014, s. 319-340***).

Badając problematykę europejskiego regulacyjnego prawa prywatnego nie można nigdy abstrahować od stale rozwijającego się środowiska technologicznego. Poszczególne sektory regulowane, jako mocno innowacyjne, podlegają tym samym nieustannym zmianom

legislacyjnym i regulacyjnym, dostosowującym przepisy prawa o oraz praktykę ich stosowania do technologicznego postępu. Z tej racji część badań poświęciłem również na określenie zmian w prawie europejskim, jakim ostatnio poddany został jeden z sektorów regulowanych, a mianowicie sektor telekomunikacyjny, oraz na określenie zakresu obecnie trwających prac nowelizujących aktualny unijny pakiet regulacyjny dla telekomunikacji (zob. ***M. Szydło, W. Szydło, Najnowsze tendencje w europejskim i polskim prawie telekomunikacyjnym: wyzwanie dla nauki i praktyki, Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 2017, nr 495, s. 146-158***).

Dużą część swoich badań poświęciłem także prawu ochrony konkurencji. Ogniskowały się one na problematyce nadużywania przez przedsiębiorców pozycji dominującej, zawierania porozumień oraz stosowania przez przedsiębiorców innych praktyk ograniczających konkurencję, możliwości dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przed sądami powszechnymi za szkody spowodowane takim praktykami oraz modelem sądowej kontroli decyzji wydawanych przez organy ochrony konkurencji.

W szczególności zaś zająłem się problematyką skutków prawnych czynności prawych dokonywanych przez przedsiębiorców posiadających pozycję dominującą na rynku oraz określenia zasad orzekania przez sądy powszechne o nieważności czynności prawnych będących przejawem nadużycia pozycji dominującej (zob. ***W. Szydło, Nieważność czynności prawnych będących przejawem nadużycia przez przedsiębiorcę pozycji dominującej, Monitor Prawniczy 2010, nr 4, s. 15-22***). Dokonałem także analizy różnego rodzaju uzgodnień lub klauzul zamieszczanych w zawieranych przez przedsiębiorców porozumieniach poziomych (horyzontalnych), w porozumieniach pionowych (wertykalnych) oraz w porozumieniach dystrybucyjnych oceniając, w oparciu o orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które z nich powodują ograniczanie konkurencji i w jakim zakresie. Nie wszystkie wszakże porozumienia między przedsiębiorcami są zakazane, zwłaszcza jeżeli porozumienia te lub kategorie porozumień przyczyniają się do polepszenia produkcji lub dystrybucji produktów bądź do popierania postępu technicznego lub gospodarczego. Dowiodłem, że przy antymonopolowoprawnej ocenie poszczególnych dokonywanych przez przedsiębiorców praktyk, nie mogą być pomijane jakościowe korzyści dla konsumentów, skoro celem prawa konkurencji jest dobrobyt konsumentów oceniany przez pryzmat m. in. jakości dostarczanych im towarów i usług (zob. ***J. Gola, W. Szydło, Permissibility of vertical pricing agreements in light of European competition law and jurisprudence, [w:] Actual Problems of Ukraine's Economic System Functioning: Materials of 22nd International Scientific Conference of Students, Postgraduates and Young Researchers, 15-16 May 2015, L'viv, Ukraine / Ivan Franko National University in L'viv; Scientific Economic Club of Students, Postgraduates and Young Researchers, L'viv: Ivan Franko National University of L'viv, 2015, s. 10-11***). W przypadku jednak uznania, że przedsiębiorca dopuścił się stosowania antykonkurencyjnych praktyk rynkowych doszedłem do konkluzji, że dyskryminowanemu przedsiębiorcy przysługuje nie tylko możliwość złożenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawiadomienia dotyczącego podejrzenia stosowania praktyk ograniczających konkurencję, ale również możliwość dochodzenia roszczenia odszkodowawczego przed sądami powszechnymi za szkody spowodowane praktykami ograniczającymi konkurencję, i co ważne, bez oczekiwania na decyzję w sprawie tych praktyk wydawaną przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zob. ***W. Szydło, "Anti-competition agreements" and legal options to pursue claims for damages before common courts, Central European Review of***

Economics and Management, Vol. 1, No. 3, September 2017, WSB University in Wrocław, pp. 165-188).

Jednocześnie z uwagi na realizację projektu badawczego w zakresie sądowej kontroli decyzji administracyjnych wydawanych m. in. przez krajowe organy konkurencji, określiłem różnice w zakresie kompetencji jurysdykcyjnych, poprzez wskazanie istniejących reguł ich podziału, pomiędzy Komisją Europejską i krajowymi organami konkurencji w odniesieniu do kontroli koncentracji (zob. ***W. Szydło, The jurisdiction of the European Commission and National Competition Authorities in the control of legal and economic aspects of concentration between undertakings, Eurasian Studies in Business and Economics, Springer 2019*** - artykuł w druku) oraz dokonałem weryfikacji, czy model *de lege lata* przyjęty w tym zakresie w polskim prawie krajowym pozostaje w zgodności z pewnymi postulowanymi i pożądanymi funkcjami (celami), jakie ta kontrola powinna spełniać, uwzględniając określone współczesne uwarunkowania ustrojowo-prawne oraz gospodarcze (zob. ***J. Gola, W. Szydło, Remarks on the model of judicial review of decisions handed down by competition authorities in the European Union [w:] Administration of Innovative Processes in Ukraine's Economic System: Materials of 1st International Scientific and Practical Conference of Students, Postgraduates and Joung Researches, 1-6 December, 2014, L'viv, Ukraine / Ivan Franko National University of L'viv; Scientific Economic Club of Students, Postgraduates and Young Researches, L'viv: Ivan Franko National University, 2014, s. 12-13***).

W kontekście spraw z zakresu prawa konkurencji i konsumentów badałem również istniejące *de lege lata* ograniczenia w zakresie konstytucyjnie zagwarantowanego prawa do sądu. Dokonałem oceny konstytucyjności rozwiązań przyjętych przez polskiego ustawodawcę oraz uwypukliłem konstytucyjnie zakreślone granice prawa do sądu w omawianej kategorii spraw. Refleksję nad istniejącym obecnie system sądowej kontroli sprawowanym przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, podsumowałem rozważaniami nad możliwością ewentualnego zastąpienia czy też substytuowania innym systemem ochrony praw przedsiębiorców, przede wszystkim zaś ochrony praw proceduralnych, tego, w pewnych jego elementach, dysfunkcjonalnego systemu sądowej kontroli w tym zakresie spraw (zob. ***W. Szydło, Konstytucyjność ograniczeń prawa do sądu w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów, Przegląd Prawa Konstytucyjnego. Konstytucyjne prawo do sądu w teorii i praktyce, red. M. Kłopocka-Jasińska, 2016, nr 3 (31), s. 163-181***).

Ad. IV. *problematyka prawa zamówień publicznych*

Kolejnym istotnym polem mojej działalności badawczej, które po dzień dzisiejszy mocno naukowo eksploatuję, jest prawo zamówień publicznych, w zakresie przede wszystkim jego cywilnoprawnych aspektów oraz problematyka prywatyzacji zadań publicznych polegająca na umownym powierzaniu określonemu podmiotowi prywatnemu zadań publicznych w ich realizacyjnej warstwie. W badaniach skupiam się na analizie podmiotów występujących na gruncie prawa zamówień publicznych oraz elementach przesądzających o tożsamości umów w sprawach zamówień publicznych, określanych mianem umów hybrydowych, wykazujących dualizm i komplementarność ich regulowania przez prawo publiczne i prawo prywatne, co gwarantuje efektywniejsze urzeczywistnianie, będących ich treścią i przedmiotem, zadań publicznych.

W tym obszarze sporą część badań poświęciłem problematyce powierzania przedsiębiorcom wykonywania zadań publicznych w ramach zawieranych z nimi umów koncesji na roboty budowlane lub usługi oraz, swoistych w swym charakterze, umów o partnerstwie publiczno-prywatnym. Ważnym osiągnięciem naukowym, obok kilku publikacji, jest **współautorska monografia pt. „Współpraca dla rozwoju regionu pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego a przedsiębiorcami geologicznymi i górniczymi"**, w której wraz ze współautorami podjąłem ważne kwestie dotyczące własności mienia Skarbu Państwa, istnienia wszelkiego rodzaju prawnych form współpracy jednostek samorządu terytorialnego z prywatnymi przedsiębiorcami o różnym charakterze prawnym, a wśród nich umów cywilnoprawnych, różnych struktur organizacyjno-podmiotowych będących wehikułem analizowanej współpracy, czy wreszcie form mających charakter typowo publicznoprawny, w których prywatni przedsiębiorcy partycypują w różnego rodzaju procedurach publicznoprawnych. Jako obszar referencyjny wybrane zostało tu współdziałanie jednostek samorządu terytorialnego z przedsiębiorcami geologicznymi i górniczymi. Wśród form tej współpracy znajdują się: umowy zawierane na podstawie art. 3 ustawy o gospodarce komunalnej, umowy koncesji na roboty budowlane lub usługi, partnerstwa publiczno-prywatne, wspólne uczestniczenie w spółkach handlowych, współpraca na etapie przygotowywania określonych inwestycji lub planowania lokalizacji określonych inwestycji, a także współpraca jednostek samorządu terytorialnego z przedsiębiorcami na etapie przed wszczęciem przez organ samorządowy określonego postępowania administracyjnego prowadzącego do wydania decyzji administracyjnej wobec przedsiębiorcy. Zainteresowanie działalnością geologiczną i górniczą wynika zaś z dużego w ostatnim czasie znaczenia tej właśnie aktywności gospodarczej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego, co jest szczególnie widoczne w przypadku tych jednostek samorządu, na obszarze których działają przedsiębiorcy posiadający koncesję na poszukiwanie lub rozpoznawanie gazu ziemnego ze złóż niekonwencjonalnych, w tym uzyskiwanego z łupków osadowych, co jest także częścią działalności w zakresie regulacji sektorowej. Ja, w części monografii swojego autorstwa, skupiłem się na badaniu wspomnianych powyżej form, o charakterze typowo kontraktowym (umownym), jak umowa koncesji na roboty budowlane lub usługi oraz partnerstwo publiczno-prywatne. Podjęte przeze mnie rozważania stały się kolejnym ważnym głosem w dyskusji na temat prywatnoprawnych form działania administracji publicznej, nadto i w zakresie ciągle jeszcze niedocenianego prywatnego prawa administracyjnego (zob. ***A. Haręża, M. Szydło, W. Szydło, Współpraca dla rozwoju regionu pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego a przedsiębiorcami geologicznymi i górniczymi, Wrocław 2013, ss. 205***).

Inne publikacje z zakresu prawnych form współpracy jednostek samorządu terytorialnego z przedsiębiorcami dotyczą wyłącznie już *stricte* udzielania zamówień publicznych, albo w ramach umów koncesji na roboty budowlane lub usługi, zawieranych na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi (zob. ***W. Szydło, Sytuacja prawna stron umowy koncesji na roboty budowlane lub usługi zawieranej w zakresie wykonywania zadań jednostek samorządu terytorialnego, Przegląd Prawa Publicznego 2012, nr 3, s. 7-26***), albo w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego, uregulowanego ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (zob. ***W. Szydło, Cywilnoprawna problematyka świadczenia partnera prywatnego w umowie o partnerstwie publiczno-prywatnym, Wrocławskie Studia Sądowe 2012, nr 3, s. 131-159***), w których wskazuję na swoiste cechy tych rodzajów umów oraz na ryzyka (prawne i

ekonomiczne) związane z ich realizacją, występujące zarówno po stronie przedsiębiorcy, jaki i podmiotu publicznego.

Rozważania w zakresie rodzajów prawnych form współpracy w ramach udzielanych zamówień publicznych, skłoniły mnie do analizy „Europejskiego kodeksu najlepszych praktyk ułatwiających dostęp MŚP do umów w sprawie zamówień publicznych z 2008 r.", zawierającego wytyczne i dobre praktyki powodujące otwarcie krajowych rynków zamówień publicznych dla przedsiębiorstw z innych krajów UE, w tym zamówień transgranicznych, a przez to zwiększenie udziału MŚP w unijnym rynku zamówień publicznych (zob. ***S. Bobowski, J. Gola, W. Szydło, Access to public procurement contracts in EU – perspective of SMEs [w:] Eurasian economic perspectives: proceedings of the 20th Eurasia Business and Economics Society Conference. Vol. 2, Cham: Springer International Publishing, 2018, s. 89-103***).

W swoich badaniach nad prawem zamówień publicznych skupiałem się również na przeanalizowaniu zasad rządzących procesem udzielania zamówień publicznych, które wyprowadzać należy nie tylko z dyrektyw unijnych dotyczących zamówień publicznych oraz z krajowych porządków prawnych, ale także z podstawowych zasad Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zasad z nich wyprowadzanych. Wszystkie wszakże zamówienia publiczne, nawet te niepodlegające dyrektywom zamówieniowym, powinny być udzielane przy zachowaniu pełnej zgodności choćby z zasadą przejrzystości. W tym zakresie dokonałem wnikliwej analizy doktrynalnej oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, która okazała się, z uwagi na wiele wątpliwości występujących w praktyce, absolutnie konieczna (zob. ***W. Szydło, Judicial review of adherence to the principle of transperency in European Union public procurement law, [w:] Country Experiences in Economic Development, Management and Entrepreneurship. Proceedings of 17th Eurasia Business and Economics Society Conference, editors: M. Huseyin, H. Danis, E. Demir, U. Can, Springer 2017, pp. 405-420***).

Moje zainteresowania w zakresie prawa zamówień publicznych wykraczają jednak znacznie szerzej poza omówioną już tematykę umów.

Prowadząc bowiem badania w tym obszarze wskazałem i dokonałem analizy przesłanek, także tych wziętych z materiału normatywnego oraz stosunków społecznych (faktycznych) istniejących poza spoza reżimem prawa zamówień publicznych, pozwalających zakwalifikować określony podmiot publiczny do kategorii instytucji zamawiających na gruncie prawa zamówień publicznych, czyniąc to w kontekście orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) oraz orzeczeń polskich sądów administracyjnych (zob. ***W. Szydło, Analiza przesłanek uznania podmiotu prawa publicznego za zamawiającego na gruncie prawa zamówień publicznych w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE, Przedsiębiorca w społecznej gospodarce rynkowej. System zamówień publicznych w Polsce, red. T. Kocowski, J. Gola, Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 2017, nr 497, s. 151-165***).

Dokonałem klasyfikacji istniejących w polskim i unijnym prawie zamówień publicznych kryteriów służących do identyfikowania i ustalania granic poszczególnych zamówień publicznych, pozwalających stwierdzić, kiedy mamy do czynienia z odrębnym i pojedynczym zamówieniem publicznym, czy też jednym zamówieniem, ale podzielonym na części. Szczególną uwagę poświęciłem kryterium charakteru i zakresu potrzeb zamawiającego zaspokajanych na podstawie umowy o zamówienie publiczne, rozumiana jako potrzeba

zamawiającego będąca pewnym deficytem, który pragnie on usunąć, zawierając z wykonawcą umowę w sprawie dostarczenia mu określonego dobra. Ponieważ zaś każde zamówienie publiczne jest nierozerwalnie związane z zaspokajaniem tak pojmowanych potrzeb zamawiającego, należy uznać, że każda dająca się dostatecznie wyodrębnić potrzeba zamawiającego może być zaspokajana poprzez odrębne zamówienie publiczne, tj. poprzez taką cywilnoprawną umowę, która konstytuuje szczególne zamówienie publiczne, odrębne od zamówień publicznych zaspokajających odmienne w swoim rodzaju i charakterze potrzeby tego zamawiającego (zob. ***W. Szydło, Needs and aims of an Employer as the criterion for identifying and stating distinction of particular public procurements, [w:] Administration of Innovative Processes in Ukraine's Economic System: Materials of 2nd International Scientific and Practical Conference of Students, Postgraduates and Young Researchers, 27-28 November 2015, L'viv, Ukraine / Ivan Franko National University of L'viv. Economics Faculty, L'viv: Ivan Franko National University of L'viv, 2015, s. 15-16***).

Przeanalizowałem również kwestie związane z wyborem oferty najkorzystniejszej ekonomicznie w sferze zamówień publicznych, wskazując na ogólne metody jej wyłaniania w oparciu o obiektywne przesłanki rachunku ekonomicznego i innych metod jej obliczania oraz przedstawiając regulacje prawne w wybranych państwach Unii Europejskiej w zakresie kryteriów wyboru najkorzystniejszych ekonomicznie ofert w procedurze udzielania zamówień publicznych, implementujących unijne dyrektywy (zob. ***S. Bobowski, J. Gola, M. Przybylska, W. Szydło, The most economically advantageous tender in the public procurement system in the European Union, Eurasian Studies in Business and Economics, Springer 2019*** - w druku).

Zająłem się także możliwością wspólnego ubiegania się o uzyskanie i wykonywanie zamówienia publicznego. Z jednej strony jako możliwość wskazałem na dopuszczalność zawierania umów konsorcjum, w ramach ubiegania się o zamówienie publiczne a następnie, w razie uzyskania zamówienia, wspólne jego wykonywanie, tak by połączenie doświadczeń, wiedzy, potencjału technicznego, osobowego, ekonomicznego i finansowego różnych podmiotów, pozwoliło na spełnienie wymogów przedstawionych przez zamawiającego (zob. ***W. Szydło, Consortium agreements as a way for joint bidding for a public contract in the Polish Public Procurement Law, Eurasian Journal of Social Sciences, 6(3), 2018, s. 1-8***). Z drugiej zaś strony możliwość oparcia się, w celu spełniania warunków udziału w postępowaniu, na wykształceniu, kwalifikacjach zawodowych, doświadczeniu, zdolnościach technicznych lub zawodowych, sytuacji finansowej lub ekonomicznej innych podmiotów, bez łączącego wykonawcę z podmiotem udostępniającym swoje kwalifikacje, stosunku prawnego (zob. ***W. Szydło, Prawne podstawy wykorzystania przez wykonawcę realizującego zamówienie publiczne w zakresie robót budowlanych i usług zdolności w postaci wykształcenia, kwalifikacji zawodowych lub doświadczenia innego podmiotu. Uwagi na temat art. 22a ust. 4 Pzp, Prawo Zamówień Publicznych. W kierunku efektywniejszych zmian prawnych, J. Gola, M. Szydło, W. Szydło (red.), Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 2018, nr 540*** – w druku). Skorzystanie z jednej bądź drugiej możliwości ma w swoim założeniu łącznie i komplementarnie przyczynić się do sukcesu wykonawcy biorącego udział w procedurze zamówieniowej, do osiągnięcia którego potrzebna jest synergia zapewniająca stosowną wartość dodaną, celem spełnienia potrzeb i oczekiwań zamawiającego.

Ostatnio podjętym przeze mnie zagadnieniem badawczym w ramach prawa zamówień publicznych była problematyka cywilnoprawnej sankcji unieważnialności (nieważności względnej) umowy w sprawie zamówienia publicznego zawartej bez stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych, w sytuacji istnienia obowiązku zawarcia tej umowy przy stosowaniu ustawy Pzp. Wykazałem, że ustanowienie przez ustawodawcę sankcji unieważnialności umowy w sprawie zamówienia publicznego na wypadek zaistnienia w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego określonych proceduralnych naruszeń przewidzianych w art. 146 ust. 1 i 6 Pzp w niczym nie zmieniło stanu prawnego, zgodnie z którym każda czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, tak jak to przewiduje art. 58 § 1 k.c. (zob. ***M. Szydło, W. Szydło, Bezwzględna nieważność umów zawartych bez stosowania ustawy prawo zamówień publicznych. Prawo Zamówień Publicznych. W kierunku efektywniejszych zmian prawnych, J. Gola, M. Szydło, W. Szydło (red.), Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 2018, nr 540*** - w druku).

Jednocześnie kilka moich prac naukowych na przestrzeni czterech ostatnich lat z zakresu prawa zamówień publicznych, z uwagi na realizację projektu badawczego pt. „Nadzór publiczny nad rynkiem zamówień publicznych", odnosiła się do konieczności i zasadności istnienia publicznego nadzoru nad rynkiem zamówień publicznych, rzeczywistego i/lub przewidywanego jego wpływu na rynek zamówień publicznych oraz jego związku z podstawowymi unijnymi i krajowymi konstytucyjnymi zasadami prawnymi odnoszącymi się do organizacji władz publicznych i relacji między nimi a osobami fizycznymi (zob. ***W. Szydło, Public Supervision of Public Procurement Market: A Contribution to Debate [w:] Consumer Behavior, Organizational Strategy and Financial Economics: proceedings of the 21st Eurasia Business and Economics Society Conference. Vol. 2, Cham: Springer International Publishing, editors: M. Huseyin, H. Danis, E. Demir, U. Can, 2018, s. 279-288***). Dotyczyły one także sposobu organizacji nadzoru nad rynkiem zamówień publicznych w Unii Europejskiej i w poszczególnych państwach członkowskich, w tym potrzeby istnienia określonych administracyjnych struktur oraz przedstawienia wiarygodnych i przekonujących argumentów na rzecz dalszego utrzymania tych struktur, w zakresie kontroli umów zawieranych w ramach prawa zamówień publicznych (zob. ***S. Bobowski, J. Gola, W. Szydło, Comments on the Supervision of the President of the Public Procurement Office, [w:] Administration of Innovative Processes in Ukraine's Economic System: Materials of 2nd International Scientific and Practical Conference of Students, Postgraduates and Young Researchers, 27-28 November 2015, L'viv, Ukraine / Ivan Franko National University of L'viv. Economics Faculty, L'viv: Ivan Franko National University of L'viv, 2015, s. 12*** oraz ***S. Bobowski, J. Gola, W. Szydło, The functioning of legal instruments of public procurement control as one of the elements of supervision over public procurement market in Poland,*** *[w:]* ***Eurasian economic perspectives: proceedings of the 22nd Eurasia Business and Economics Society Conference, Cham: Springer, editors: M. Huseyin Bilgin, H. Danis, E. Demir, U. Can, 2019, s. 161-170***). Te zaś przemyślenia i wnioski były podstawą do późniejszych badań podjętych nad instytucją polskich organów regulacyjnych, jako podmiotów prawa prywatnego.

Ad. V. ***problematyka prawa papierów wartościowych, ze szczególnym uwzględnieniem procesu sekurytyzacji wierzytelności***

Część publikacji w ramach moich zainteresowań naukowych poświęciłem wycinkowi problematyki prawa papierów wartościowych, a mianowicie konstrukcji sekurytyzacji wierzytelności, badając przede wszystkim możliwość i zasadność dokonywania sekurytyzacji wierzytelności przez gminę, jako jeden ze sposobów pozyskiwania środków finansowych przez podmiot publiczny, na rozwój infrastruktury sieciowej na obszarach gmin (zob. ***W. Szydło, Prawna dopuszczalność sekurytyzacji wierzytelności gminnych, Samorząd Terytorialny 2012, nr 3, s. 42-57***.). Następnie przygotowałem cykl kolejnych publikacji analizujących różne możliwe warianty sekurytyzacji, której podmiotami mogą być zarówno podmioty prywatne, jak i publiczne (np. jednostki samorządu terytorialnego). Sekurytyzacją jest proces, w ramach którego inicjator sekurytyzacji, tj. podmiot, któremu przysługują określone wierzytelności, dokonuje wyodrębnienia stosownej puli wierzytelności oraz zawiera z podmiotem emisyjnym, którym może być spółka kapitałowa lub fundusz sekurytyzacyjny, cywilnoprawną umowę cesji, lub umowę subpartycypacji, a następnie dokonuje emisji określonych papierów wartościowych, zaspokajając roszczenia z wyemitowanych przez siebie papierów ze środków, które w sensie ekonomicznym pochodzą od dłużników wyodrębnionej uprzednio puli wierzytelności. W swoich publikacjach odnoszących się do tego procesu dokonałem analizy charakteru prawnego umów cesji wierzytelności oraz umów o subpartycypację zawieranych w ramach sekurytyzacji (zob. ***W. Szydło, Cywilnoprawne aspekty umowy cesji wierzytelności oraz umowy o subpartycypację zawieranych w procesie sekurytyzacji wierzytelności, Acta Universitatis Wratislaviensis, No 3695, Przegląd Prawa i Administracji, tom CIII, Wrocław 2015, s. 319-332***), wyodrębniłem i skonceptualizowałem kryteria pozwalające na wyróżnianiu wierzytelności podlegających temu procesowi, zwłaszcza w kontekście wierzytelności przysługujących podmiotom publicznym (zob. ***W. Szydło, Prawne i ekonomiczne kryteria wyodrębniania wierzytelności w procesie sekurytyzacji wierzytelności, Organy regulacyjne w społecznej gospodarce rynkowej. Kontekst prawny i ekonomiczny, Oficyna Prawnicza 2017, s. 47-74***) oraz dokonałem oceny zasadności tworzenia specjalnej spółki celowej, zwłaszcza przez podmioty publiczne, dla przeprowadzenia przez nią procesu sekurytyzacji wierzytelności (***W. Szydło, Legal and Economic Aspects of Debt Securitisation with Involvement of Special Purpose Company, Wroclaw Review of Law, Administration & Economics 2019*** – artykuł oczekuje na publikację).

Ad. VI. ***problematyka różna***

Wśród mojego dorobku naukowego na szczególne podkreślenie zasługuje także współautorskie dzieło będące **komentarzem do ustawy**, które opublikowane zostało w wydawnictwie prawniczym C.H. Beck. Jest nim **komentarz do ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki**, pod redakcją prof. dra hab. Jerzego Skorupki (zob. ***W. Szydło,*** **[w:]** ***Skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Komentarz, red. J. Skorupka, Warszawa 2010, s. 95-159, 168-182, 198-212, 217-237, 244-267***).

W komentarzu tym opracowałem następujące treści:

- art. 1 - zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy (współautorstwo z prof. drem hab. Jerzym Skorupką),
- art. 3, 4 - regulacja dotycząca określenia stron postępowania w przedmiocie skargi - podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi na przewlekłość postepowania oraz właściwość sądu rozpoznającego skargę,
- art. 6, 8, 9, 12 - regulacja wymogów formalnych skargi, rozpoznania skargi, przyczyn ewentualnego odrzucenia i oddalenia skargi,
- art. 15-17 - regulacja skutków uwzględnienia skargi oraz odpowiedzialności i naprawnienia szkody, która powstała w wyniku przewlekłości postępowania sądowego.

Jedną z ostatnio przygotowanych przeze mnie publikacji, niezwiązanej bezpośrednio ze wskazanymi powyżej obszarami badawczymi, jest ta dotycząca problematyki prawa rodzinnego i cywilnego prawa procesowego. Powstała ona w wyniku moich praktycznych doświadczeń jako adwokata oraz z chęci uhonorowania moich dwóch Kolegów, z którymi dzieliłem pokój w budynku Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego, a mianowicie dra Jerzego Strzebinczyka, znamienitego specjalisty z zakresu prawa rodzinnego oraz nieżyjącego już dra Józefa Kremisa, w których Księdze Pamiątkowej ukaże się niebawem ów artykuł (***W. Szydło, Niedopuszczalność umorzenia postępowania o wydanie nakazu zapłaty sumy pieniężnej za naruszenie obowiązków w przedmiocie kontaktów z dzieckiem w przypadku zmiany rozstrzygnięcia formalizującego kontakty,*** *Księga Pamiątkowa Jerzego Strzebinczyka i Józefa Kremisa, Wrocław 2019, artykuł w druku*).

Artykuł ten jest istotny i wartościowy dla nauki prawa rodzinnego, prawa procesowego cywilnego oraz dla praktyków, bowiem wprowadza istotne novum do praktyki orzeczniczej sądów. W artykule omówiłem wszakże teoretyczne i praktyczne aspekty postępowania sankcyjnego przewidzianego w Kodeksie postępowania cywilnego służącego egzekucji prawa do kontaktów z dzieckiem, poprzez nałożenie, jako sankcji, sumy pieniężnej na rodzica, który wbrew dobru dziecka, utrudnia jego spotkania z drugim rodzicem (art. 598^{15}–598^{21} k.p.c.). Badania doprowadziły mnie do konstatacji, że zadaniem sądu jest sankcjonowanie naruszenia nałożonego na rodzica obowiązku w przedmiocie kontaktów z dzieckiem, nie zaś naruszenia konkretnego orzeczenia sądu regulującego kontakty artykułującego ten obowiązek, które w momencie prowadzenia postępowania sankcyjnego może już nie obowiązywać, będąc zastąpione innym orzeczeniem, określającym tożsamy jednak obowiązek. W przypadku wydania zatem innego orzeczenia stanowiącego podstawę obowiązku w przedmiocie kontaktów z dzieckiem, zaproponowana wykładnia wskazanych przepisów, w sposób istotny wpływa na niemożliwość umorzenia postępowania sankcyjnego (co jest jednak niczym nieuzasadnioną powszechną praktyką sądów), zobowiązując sąd do dalszego prowadzenia postępowania sankcyjnego.

W jednej ze swoich publikacji dokonałem analizy wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE (TSUE) w sprawie Al-Aqsa, który jest kolejnym orzeczeniem, w którym TSUE bada środki prawa wtórnego UE przewidujące zamrożenie aktywów osób i podmiotów podejrzanych o finansowanie terroryzmu, co do ich zgodności z prawem pierwotnym UE, w szczególności z prawami podstawowymi UE. Stanowisko przyjęte przez TSUE stanowi okazję do ponownego przemyślenia niektórych, bardzo kontrowersyjnych, kwestii dotyczących walki UE z

finansowaniem terroryzmu, w tym: jaki jest status prawny rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w porządku prawnym UE; czy, a jeśli tak, to w jakim stopniu sądy UE są upoważnione do oceny zgodności tych rezolucji i/lub aktów UE wdrażających je z traktatami UE, z innymi źródłami prawa pierwotnego UE lub ewentualnie z innymi normami lub zasadami międzynarodowego prawa publicznego; czy powinniśmy przyjąć, że TSUE nadal obniża standard ochrony podmiotów, których dotyczy zamrożenie aktywów, zwłaszcza w porównaniu z wcześniejszymi orzeczeniami; oraz czy podział kompetencji między instytucjami UE i państwami członkowskimi w omawianej dziedzinie jest rzeczywiście optymalny (***W. Szydło, Freezing of assets as a counter-terrorism measure in the EU after Al-Aqsa judgment of the Court of Justice [w:] Eurasian economic perspectives: proceedings of the 20th Eurasia Business and Economics Society Conference. Vol. 2, Cham: Springer International Publishing, 2018, s. 113-132***).

W zakresie mojego dorobku publikacyjnego chciałbym wskazać jeszcze na wydane w 2012 roku i 2014 roku **materiały dydaktyczne dla studentów z prawa cywilnego w formie kazusów.** Przygotowałem w nich kazusy z zakresu części ogólnej prawa cywilnego, z zakresu prawa rzeczowego oraz z zakresu prawa spadkowego (zob. *M. Drela, K. Gołębiowski, K. Górska, A. Kołodziej, J. Kuźmicka-Sulikowska, A. Stangret-Smoczyńska,* ***W. Szydło,*** *M. Tenenbaum-Kulig,* ***[w:] Zbiór kazusów z prawa cywilnego: prawo cywilne - część ogólna, prawo zobowiązań - część ogólna i szczegółowa, prawo rzeczowe i prawo spadkowe, Wrocław 2012, ss. 205*** *oraz M. Drela, K. Gołębiowski, K. Górska, A. Kołodziej, J. Kuźmicka-Sulikowska, A. Stangret-Smoczyńska,* ***W. Szydło,*** *M. Tenenbaum-Kulig,* ***[w:] Zbiór kazusów z prawa cywilnego: prawo cywilne - część ogólna, prawo zobowiązań - część ogólna i szczegółowa, prawo rzeczowe i prawo spadkowe, Wrocław 2014, ss. 224***).

Za osiągnięcia naukowe zostałem nagrodzony nagrodą Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego.

Wykaz nagród zawiera załącznik nr 5 wniosku.

Aktualnie moja działalność naukowa obejmuje kontynuację prac badawczych głównie w zakresie obszaru prawa zamówień publicznych.

3.2.2. Publikacje w bazie Web of Science oraz Indeks Hirscha

Spośród moich opublikowanych prac naukowych **3 z nich już znalazły się w bazie *Web of Science*** (kolejne 3, na druk których oczekuję w najbliższym czasie, również zamieszczone zostaną w tej bazie).

Wykaz publikacji znajdujących się w bazie Web of Science zawiera załącznik nr 5 wniosku.

Jednocześnie dla niektórych moich publikacji można ustalić **Indeks Hirscha**, będący wskaźnikiem cytowań części mojego dorobku naukowego.

Według Google Scholar Citations Indeks Hirscha moich publikacji wynosi: 2.

3.2.3. Redakcje naukowe publikacji książkowych wieloautorskich

Moja praca naukowa nie polegała jednak wyłącznie na przygotowywaniu własnych, autorskich artykułów naukowych. Byłem również inicjatorem (lub współinicjatorem) wydania **kilku monografii wieloautorskich**, które powstawały także z mojej inspiracji, najczęściej jako wynik współorganizowanych przeze mnie konferencji naukowych, i **przygotowywane były do druku pod moją redakcją. Ukazało się już 6 takich pozycji monograficznych**, a jedna (przekazana do druku) w najbliższym czasie ma się ukazać.

Są to następujące pozycje:

1. M. Szydło, **W. Szydło** (red.), **Krajowy Parlament jako instytucjonalny uczestnik sektorów sieciowych**, Wrocław 2014, ss. 1-213.
Wersja w języku angielskim: M. Szydło, **W. Szydło** (red.), **Parliament as an institutional participant in Network Industries**, Wrocław 2014, pp. 214-426.

2. W. Szydło (red.), **Regulacja w sektorze kolejowym i jej sądowa kontrola,** Przegląd Komunikacyjny 2014, nr 12, ss. 36, Specjalny numer Przeglądu Komunikacyjnego zawierający materiały z Seminarium Naukowego pt. „Regulacja w sektorze kolejowym i jej sądowa kontrola" z dnia 6 czerwca 2014 roku.

3. J. Gola, **W. Szydło** (red.), **Regulacja w sektorze kolejowym i jej sądowa kontrola**, Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław 2014, ss. 150.

4. J. Gola, **W. Szydło** (editor), **Central and Eastern European Journal of Management and Economics**, Vol. 5, No. 2, 5, June 2017, WSB University in Wrocław, pp. 99-270.

5. J. Gola, **W. Szydło** (red.) **Instytucjonalny wymiar sektora telekomunikacyjnego. Sądy i inne organy publiczne**, Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 2017, nr 495, ss. 173.

6. J. Gola, **W. Szydło** (red.), **Organy regulacyjne w społecznej gospodarce rynkowej. Kontekst prawny i ekonomiczny**, Oficyna Prawnicza 2017, ss. 281.

7. J. Gola, M. Szydło, **W. Szydło** (red.), **Prawo Zamówień Publicznych. W kierunku efektywniejszych zmian prawnych**. Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 2018, nr 540, (w druku).

3.2.4. Projekty badawcze

W okresie całej mojej pracy badawczej pozyskiwałem samodzielnie lub w zespole wraz z innymi badaczami z różnych ośrodków naukowych (Uniwersytet Wrocławski, Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu, Wyższa Szkoła Bankowa w Opolu, Wyższa Szkoła Prawa we Wrocławiu) oraz z różnych dyscyplin naukowych (prawnicy, ekonomiści), środki finansowe na prowadzenie badań. Uczestniczyłem jako wykonawca w kilku projektach badawczych finansowanych m. in. przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa

Wyższego, Narodowe Centrum Nauki oraz Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego.

Łącznie brałem udział w 8 projektach badawczych.

Są to następujące projekty, w których uczestniczyłem jako kierownik lub wykonawca:

1. Realizacja **projektu badawczego promotorskiego** przyznanego dnia 28 lutego 2007 roku decyzją Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego nr 0708/H03/2007/32 (numer projektu 4011/PB/JPC/07), pt. **„Reprezentacja Skarbu Państwa w zakresie gospodarowania nieruchomościami"**.

Kierownikiem projektu był mój promotor - prof. dr hab. Edward Gniewek.

W ramach projektu przygotowywałem rozprawę doktorską, analizując problematykę nieruchomości skarbowych będących składnikiem mienia publicznego, a także instytucjonalnego udziału oraz reprezentacji Skarbu Państwa w procesie gospodarowania mieniem publicznym

2. Wykonawca w **projekcie badawczym Juventus Plus** przyznanym decyzją Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 13 grudnia 2010 roku nr 0419/H03/2010/70 (numer projektu 4439/PBIP/INA/10), pt. **„Prawne uwarunkowania zwiększenia możliwości migracji spółek na rynku wewnętrznym w świetle unijnej swobody przedsiębiorczości oraz prawa krajowego państw członkowskich"**.

Kierownikiem projektu był prof. dr hab. Marek Szydło.

W projekcie tym, analizującym możliwości prawne, jakie w zakresie swobodnego przemieszczania się w obszarze rynku wewnętrznego posiadają spółki w rozumieniu art. 54 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz identyfikującym niedostatki regulacji prawnej dotyczącej migracji spółek, wraz z wypracowaniem konkretnych propozycji poprawy istniejącego stanu rzeczy, zarówno poprzez zmianę obecnych przepisów, jak też poprzez przyjęcie nowych rozwiązań prawnych na szczeblu unijnym i polskim, zajmowałem się kwestią dopuszczalności pełnienia funkcji członka rady nadzorczej przez osobę będącą członkiem rady nadzorczej innej spółki (problem ten występuje również w relacjach spółek dominujących i zależnych tworzących grupy kapitałowe, których członkami są podmioty mające swoje siedziby w różnych krajach członkowskich Unii Europejskiej) oraz problematyką możliwości funkcjonowania Skarbu Państwa jako wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz zakresu jego odpowiedzialności jako wspólnika w takiej spółce, także jeżeli chodzi o spółki pochodzące z innych państw, które dokonały w Polsce transgenicznego przekształcenia się (konwersji).

3. Realizacja w 2011 roku **wewnętrznego projektu badawczego** przyznanego decyzją Dziekana Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego, którego ja byłem kierownikiem - nr projektu 1271/M/IPC/11 - w zakresie **prawnorzeczowych aspektów funkcjonowania sieci infrastrukturalnych**.

Celem podjętych w projekcie badań była analiza obowiązujących regulacji prawnych odnoszących się do wykonywania i ochrony prawa własności oraz innych praw rzeczowych w związku z procesami budowy oraz gospodarczego wykorzystywania sieci infrastrukturalnych. Istot badań sprowadzała się do problematyki korzystanie z praw majątkowych do samej sieci i jej części składowych.

4. Wykonawca w **projekcie badawczym Juventus Plus** przyznanym decyzją Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 10 stycznia 2012 roku nr 0551/IP3/2011/71 (numer projektu 4578/PBIP/INA/12, umowa nr 0551/IP3/2011/71), pt. **„Rola parlamentów krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej w regulacji sektorów sieciowych"**.
Kierownikiem projektu był prof. dr hab. Marek Szydło.

W projekcie tym, którego celem było ustalenie aktualnej oraz postulowanej pozycji prawnej parlamentów krajowych w ramach instytucjonalnej architektury sektorów sieciowych, zajmowałem się analizą dopuszczalności przyznania przez państwo Polskie statusu krajowego organu regulacyjnego polskiemu parlamentowi oraz czy obowiązujące w polskim prawie konstytucyjnym zakazy uczestniczenia przez posłów i senatorów w działalności gospodarczej będą wystarczające z punktu widzenia statuowanego w prawie unijnym wymogu niezależności krajowych organów regulacyjnych od regulowanych przedsiębiorstw.

5. Realizacja w 2012 roku **wewnętrznego projektu badawczego** przyznanego decyzją Dziekana Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego, którego ja byłem kierownikiem - nr projektu 2223/M/IPC/12 - **w zakresie prawnorzeczowych aspektów funkcjonowania sieci infrastrukturalnych**.

Zakresem badań w projekcie objęta została obowiązująca aktualnie regulacja prawna odnosząca się do wykonywania i ochrony prawa własności oraz innych praw rzeczowych w zakresie nieruchomości, na których sytuowane są sieci infrastrukturalne. Podstawowym przedmiotem badań było przede wszystkim nowe prawo geologiczne i górnicze, które obowiązuje od dnia 1 stycznia 2012 r., przyznające prawo własności złóż i kopalin zalegających we wnętrzu ziemi Skarbowi Państwa oraz regulujące zasady udzielania koncesji na działalność gospodarczą geologiczną i górniczą.

6. Realizacja **pracy badawczej** w zakresie prawnej problematyki rozwoju sieci infrastrukturalnych w ramach udziału w 2013 roku **w projekcie badawczym pt. „Rozwój potencjału i oferty edukacyjnej Uniwersytetu Wrocławskiego szansą zwiększenia konkurencyjności Uczelni"**, nr projektu - 1309/M/IPC/13.

Przedmiotem badań w projekcie objąłem problematykę związaną ze strukturą organizacyjną i funkcjonowaniem, w tym pozyskiwania koniecznych środków finansowych na inwestycje, podmiotów świadczących usługi w sektorach infrastrukturalnych. Badania dotyczyły m. in. prawnych aspektów prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie energią elektryczną oraz prawnej dopuszczalności sekurytyzacji wierzytelności gminnych celem pozyskania przez gminy funduszy na rozwój sieci szerokopasmowych.

7. Wykonawca, w latach 2013-2017, w **projekcie badawczym Narodowego Centrum Nauki, w ramach programu MAESTRO 4**, pt. **„Sądowa kontrola decyzji krajowych organów regulacyjnych oraz krajowych organów konkurencji w świetle prawa unijnego i krajowego"** - projekt finansowany przez Narodowe Centrum Nauki na podstawie decyzji numer DEC-2013/08/A/HS5/00642.

Kierownikiem projektu był prof. dr hab. Marek Szydło.

Realizując badania w tym projekcie skupiłem się na aspektach organizacji i funkcjonowania organów regulacyjnych, które można zakwalifikować jako mające charakter prywatnoprawny oraz sądowej kontroli aktywności tych właśnie organów. W ramach prowadzonych w projekcie badań dokonałem wartościowania prywatnoprawnych elementów prawa regulacji sektorowej, oceniając ich rzeczywistą lub potencjalną przydatność dla osiągania celów regulacji sektorowej oraz analizy problematyki sądowej kontroli legalności i prawidłowości ustanawiania oraz implementowania prywatnoprawnych elementów instytucji prawnej polskich organów regulacji sektorowej.

8. Wykonawca, od 2015 do dnia dzisiejszego, w **projekcie badawczym Narodowego Centrum Nauki, w ramach programu Sonata Bis**, pt. **„Nadzór publiczny nad rynkiem zamówień publicznych"** - projekt finansowany przez Narodowe Centrum Nauki na podstawie decyzji numer DEC-2014/14/E/HS5/00845.

Kierownikiem projektu jest prof. dr hab. Marek Szydło.

W projekcie tym realizuję zadania badawcze związane z analizą zakresu i zasadności istnienia nadzoru publicznego nad umowami w sprawach zamówień publicznych, którego nadrzędnym celem jest zapewnianie należytego zawierania i wykonywania tychże umów, w sposób gwarantujący efektywne urzeczywistnianie, będących ich treścią i przedmiotem, zadań publicznych oraz w zakresie dualizmu i komplementarności tego rodzaju umów, skoro regulacja ich następuje przez prawo publiczne i przez prawo prywatne.

3.2.5. Wygłoszone referaty na konferencjach krajowych i zagranicznych

W okresie mojej pracy naukowo-dydaktycznej wykazywałem się ponadprzeciętną aktywnością w zakresie prezentowania wyników swoich badań naukowych, uczestnicząc w wielu krajowych, w tym międzynarodowych, i zagranicznych konferencjach naukowych. Z początku jako słuchacz, w późniejszym okresie także jako prelegent. **Podczas konferencji zagranicznych wygłosiłem łącznie 16 referatów w języku angielskim, zaś podczas konferencji krajowych wygłosiłem 3 referaty**.

Wykaz referatów wygłoszonych na konferencja zagranicznych i krajowych zawiera załącznik nr 5 wniosku.

3.2.6. Recenzje wydawnicze publikacji naukowych

Niezależnie od pełnionej funkcji redaktora w czasopiśmie Wrocławskie Studia Sądowe **sporządziłem 4 recenzje naukowych artykułów**. Recenzowane artykuły dotyczyły problematyki regulacji sektorowej oraz prawa konsumenckiego.

Wykaz sporządzonych przeze mnie recenzji zawiera załącznik nr 5 wniosku.

3.2.7. Zagraniczne wyjazdy naukowo-badawcze

W ramach prowadzonych badań odbyłem wiele **wyjazdów naukowych: kwerend bibliotecznych, kwerend aktowych oraz pobytów naukowych**. Kwerendy biblioteczne polegały na wyjeździe do bibliotek różnych ośrodków naukowych (akademickich lub badawczych) w kraju i za granicą oraz na przeszukiwaniu tam dostępnych baz danych, na odnajdywaniu, powielaniu i przyswajaniu sobie stosownej literatury przedmiotu potrzebnej dla prowadzonych badań naukowych. Naukowe pobyty badawcze realizowałem również w zagranicznych i krajowych instytucjach publicznych, w tym w urzędach, trybunałach i sądach.

W tym względzie należałoby w szczególności wspomnieć o następujących z nich: University of Oxford, New York University, Université Paris Sorbonne, Humboldt-Universität zu Berlin, Université de Nice - Sophia Antipolis, Università degli studi di Bergamo, The European University Institute (Florence), Max Planck Institute for Comparative and International Private Law (Hamburg), Max Planck Institute for Innovation and Competition (Munich), Central Archives of the Council of the European Union (Brassels), Centro de Estudios Políticos y Constitucionales (Madryt), Bibliothèque Nationale de France (Paris), European Court of Human Rights (Strasburg), Conseil d'État (Paris), Cour d'appel de Paris.

Wykaz zagranicznych jednostek naukowych i instytucji publicznych, w których prowadziłem badania naukowe zawiera załącznik nr 5 wniosku.

4. Działalność dydaktyczna habilitanta oraz działalność w zakresie sprawowanej przez niego opieki naukowej

4.1. Działalność dydaktyczna

W trakcie swojego zatrudnienia w Uniwersytecie Wrocławskim prowadziłem i prowadzę w ramach pensum adiunkta w Zakładzie Prawa Cywilnego i Prawa Międzynarodowego Prywatnego Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii liczne **zajęcia dydaktyczne dla studentów na kierunku prawo, administracja i ekonomia** (studia stacjonarne i zaoczne), w szczególności są to ćwiczenia i wykłady m. in. z przedmiotów: **Prawo cywilne - część ogólna i prawo zobowiązań, Prawo rzeczowe i spadkowe, Podstawy prawa cywilnego, Umowy w obrocie gospodarczym** oraz **seminaria magisterskie.**

Prowadziłem również **zajęcia dla słuchaczy Studiów Doktoranckich** Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii z przedmiotów: Umowy w prawie rzeczowym oraz Cywilnoprawne i administracyjnoprawne instrumenty gospodarki nieruchomościami publicznymi.

Prowadzę także (od 2012 roku) **zajęcia na studiach podyplomowych**: „Prawo gospodarki nieruchomościami", organizowanych na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego, z przedmiotu: Prawo własności złóż kopalin w prawie geologicznym i górniczym.

W latach 2012-2018 byłem **promotorem 29 prac magisterskich** oraz **recenzentem 19 prac magisterskich** studentów studiów magisterskich prawa oraz studiów magisterskich administracji.

Wykaz całej mojej aktywności dydaktycznej zawiera załącznik nr 5 wniosku.

4.2. Działalność na rzecz rozwoju kadry naukowej

Od 2017 roku jestem **promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim** doktoranta mgra Michała Kiedrzynka, który swoją pracę doktorską, dotyczącą instytucji trwałego zarządu, przygotowuje pod kierunkiem prof. dra hab. Marcina Miemca w Instytucie Nauk Administracyjnych Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego.

W latach 2012 – 2016 byłem **redaktorem w czasopiśmie prawniczym Wrocławskie Studia Sądowe**, kwartalnika wydawanego we współpracy Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu i Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego. W zakresie swoich obowiązków dokonywałem oceny przesyłanych do Redakcji tekstów z zakresu prawa cywilnego oraz prawa administracyjnego, podejmowałem decyzje o kwalifikowaniu ich do opublikowania oraz czuwałem nad całym procesem redakcyjnym.

4.3. Sprawowanie opieki naukowej nad studentami

Od listopada 2014 roku jestem **opiekunem naukowym Studenckiego Koła Naukowego: Rising Business Leaders**. Wraz ze studentami zrzeszonymi w tym kole organizuję liczne konferencje naukowe, seminaria i warsztaty naukowe, także poza Uniwersytetem Wrocławskim - dwukrotnie zorganizowaliśmy wyjazdy naukowe: do Szklarskiej Poręby i Lasocina. Chciałem podkreślić tu moje duże zaangażowanie w pracę ze wspomnianymi studentami, co owocuje ich licznymi osiągnięciami, także tymi naukowymi. Studenci ci publikują wiele artykułów naukowych (także w publikatorach pod moją redakcją), w tym w punktowanych czasopismach prawniczych (które przedstawiają następnie także jako swoje prace magisterskie) oraz występują z referatami na konferencjach i spotkaniach naukowych.

5. Działalność habilitanta na polu organizacji i popularyzacji nauki

5.1. Działalność organizacyjna

5.1.1. Organizacja konferencji, seminariów i warsztatów naukowych

W okresie swojego zatrudnienia w Uniwersytecie Wrocławskim w latach 2008 - 2019 angażowałem się w rozmaite prace i działania organizacyjne.

Przede wszystkim **zorganizowałem** (będąc w każdym przypadku w komitetach naukowych i organizacyjnych konferencji) **2 międzynarodowe** i **3 ogólnopolskie konferencje naukowe**, sam pozyskując środki na ich organizację. Na konferencjach tych swoje referaty wygłaszało wielu naukowców z renomowanych polskich i zagranicznych ośrodków naukowych, m. in. profesorowie: z **Francji, Hiszpanii, Słowacji, Nowej Zelandii, Kanady** (można wspomnieć tu choćby o Profesorach: Bradford W. Morse, Professor and Dean of Law - University of Waikato, José Julio Fernández Rodríguez, Profesor Titular de Derecho Constitucional - Universidad de Santiago de Compostela i Ombudsman de la Comunidad Autónoma de Galicia, Prof. Doc. JUDr. Petr Mrkývka, Ph.D. - Masarykova Univerzita, Prof. Christophe Charlier - Université Nice - Sophia Antipolis, Prof. Patricio Reis - Université Nice - Sophia Antipolis, Prof. dr hab. Lilia Abramchik - University in Grodno) oraz urzędnicy urzędów publicznych (samorządowych i centralnych, w tym UOKiK, URE, UKE, UTK), a także przedsiębiorcy, którzy przyjeżdżali do Wrocławia m. in. na moje zaproszenie.

Wykaz zorganizowanych przeze mnie konferencji naukowych zawiera załącznik nr 5 wniosku.

Zorganizowałem lub współorganizowałem również **7 seminariów naukowych (w tym jedno międzynarodowe)** oraz **7 warsztatów naukowych**, których celem była prezentacja wyników badań i dyskusja w realizowanych z moim udziałem projektów badawczych. Dotyczyły one m. in. problematyki sektora kolejowego, działalności UOKiK, sektora energetycznego, prawa do sądu, postępowania w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nadzoru nad rynkiem finansowym, sądowej kontroli w sektorach infrastrukturalnych, czy regulacji sektora telekomunikacyjnego.

Wykaz zorganizowanych przeze mnie seminariów i warsztatów naukowych zawiera załącznik nr 5 wniosku.

5.1.2. Inna działalność organizacyjna na rzecz społeczności akademickiej

Oprócz aktywności naukowo-dydaktycznej, którą realizuję w Uniwersytecie Wrocławskim, w ramach swojej działalności w Uczelni pełnię także różne funkcje organizacyjne. Od października 2010 roku jestem **Rzecznikiem dyscyplinarnym dla studentów Uniwersytetu Wrocławskiego**, a od października 2012 roku również **Rzecznikiem dyscyplinarnym dla doktorantów Uniwersytetu Wrocławskiego**. Funkcje te pełnione są przeze mnie do dnia dzisiejszego.

W latach 2012 - 2016 byłem **członkiem Rady Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego** oraz w tym samym okresie **Przewodniczącym Komisji Skrutacyjnej Rady Wydziału.**

Między innymi właśnie za te moje aktywności otrzymywałem w latach 2010 – 2017 **nagrody Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego za osiągnięcia organizacyjne.**
Wykaz nagród zawiera załącznik nr 5 wniosku.

5.2. Działalność popularyzująca naukę

W ramach działalności popularyzującej naukę należy wskazać na fakt prowadzenia przeze mnie **wykładów i szkoleń** (mających walor popularyzowania nauki prawa) poza Uniwersytetem Wrocławskim. Posiadam wieloletnie doświadczenie w przygotowywaniu do pracy zawodowej młodych adeptów kilku wolnych zawodów: prowadziłem **zajęcia dla aplikantów notarialnych w Izbie Notarialnej we Wrocławiu** (od 2008 roku) oraz zajęcia na **studiach podyplomowych „Gospodarka nieruchomościami. Zarządzanie – Utrzymanie – Wycena" organizowanych na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej** (od 2010 roku).

Od 2015 roku do chwili obecnej jestem **członkiem dwóch międzynarodowych organizacji naukowych**:

1. Centre d'Etudes du Développement International et des Mouvements Economiques et Sociaux (CEDIMES);
2. Eurasia Business and Economics Society (EBES).

Wojciech Sydko